

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA IN DE LUCHT

N° 2400

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Drama in de Lucht

HOOFDSTUK I

EEN PERSBERICHT

Het ochtendblad van de «Times» van 23 oktober 1938 bevatte een artikel hetwelk in tal van kringen der bevolking niet weinig opzien baarde.

Het luidde aldus:

«De Koning der Misdadigers

Onze lezers zullen zich waarschijnlijk wel herinneren hoe de politie van onze hoofdstad geruime tijd nasporing heeft gedaan, teneinde het hoofd in handen te krijgen ener bende inbrekers en dieven, die niet alleen Londen, maar ook

andere grote Engelse steden, sedert enige jaren onveilig maakten, en niet voor de afschuwelijkste misdaden terugdeinsden, waar het betrof hun plannen ten uitvoer te brengen.

James Sullivan, onze bekwame detective Superintendent van het C.I.D. en Miss Dorrit Evans, zijn schrandere leerlinge, hadden er destijds alles op gezet, de geheimzinnige chef van dat vuige gebroed in handen te krijgen, die door zijn ondergeschikten, hoewel zij nooit

zijn ware gelaat hadden gezien, steeds de Koning der Misdadigers werd genoemd.

Tot dusverre waren genoemde politiebeambten daarin echter niet geslaagd want het scheen wel, alsof de booswicht beschermd werd door een bovenaardse macht, die hem steeds buiten de handen der politie hield.

Maar tenslotte, door een buitengewone samenloop van omstandigheden, kwam de politie toch achter de identiteit van deze man. Laat ons er aanstonds aan toevoegen, dat zelfs dit er niet toe leidde dat men zich van de persoon van de schurk kon meester maken.

Het wonderlijkste van alles is wel, dat niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, er toe heeft bijgedragen de naam van de grootste booswicht aller tijden te onthullen.

Wij willen onze lezers niet langer in onzekerheid laten: het staat thans vast, dat de Koning der Misdadigers niemand anders is dan professor William Shydrift, een man dus wiens naam als geneesheer en als natuuronderzoeker een wereldvermaardheid had.

Men zou geneigd zijn aan een mystificatie te geloven, wanneer de feiten niet voor zich zelve spraken.

Wij zullen ter gelegener tijd onze lezers uitvoerig op de hoogte stellen en bepalen ons thans, zolang nog niet alle biezonderheden bekend zijn, tot het volgende:

Het staat vast, dat John Raffles op een of andere wijze te weten is gekomen dat de politie de Koning der Misdadigers een hinderlaag wilde leggen. Ook deze moet dit geweten hebben, want hij verzamelde een aantal misdadigers van het laagste allooi in een kleine kroeg in de Cattlestreet, waar hij gemaskerd placht te komen om zijn bevelen te geven en er ontstond daar een hevig gevecht met de politie, waarbij twee agenten gedood en negen andere gewond werden, waarvan drie zwaar.

De vijand, als men het geboefte zo noemen mag, verloor zeven doden, en niet minder dan twee en twintig min of meer zwaar gewonden, maar profes-

sor Shydrift was niet verschenen, omdat hij, zoals later bleek, door John Raffles eigenhandig in zijn woning was overvallen en op een stoel vastgebonden. Raffles bracht de politie hiervan op de hoogte en Miss Evans verscheen met twee politie-agenten.

Shydrift had zich echter weer los weten te werken en had zich in hinderlaag gelegd: hij schoot de beide agenten neer en had zich juist op de jonge vrouwelijke detective geworpen, toen Raffles met zijn vrienden terugkwam, en hem belette zijn plan te volbrengen.

De professor wilde zich te weer stellen, moet zelfs op Raffles geschoten hebben, deze greep echter, volgens de getuigenis van Miss Evans een vlijmscherpe koperen vouwbeen dat op de schrijftafel onder het bereik van zijn hand lag en stootte het wapen in de borst van de ellendeling.

Hierop bracht hij Miss Evans, die door het gebeurde hevig was aangegrepen, naar een auto. Niet lang daarna kwam de politie-auto voor het huis van de professor. De dokter, die was medegereeden, meende natuurlijk een lijk te zullen vinden, maar tot grote verbazing was er geen spoor meer van de dodelijk gewonde te ontdekken. Het is duidelijk dat hij door medeplichtigen moest zijn weggehaald.

Waarheen? Niemand weet het tot dusverre.

Het enige wat de politie weet, is, wie de Koning der Misdadigers is.

Het ware echter superintendent Sullivan wel zo aangenaam geweest, als zij de man in handen hadden kunnen krijgen, die reeds een onnoemelijk aantal grote misdaden heeft gepleegd.

Wij beloven onze lezers, dat wij hen nauwkeurig op de hoogte zullen houden. »

Hiermede eindigde dit sensationele artikel, dat, zoals gezegd, niet weinig opschudding onder de Londense bevolking verwekte.

Hoevele malen had men reeds de vraag gesteld, wie toch wel de man zou zijn, van wiens bevelen een groot aantal gevaarlijke misdadigersbenden afhankelijk waren.

Velen hadden hem als een mystificatie beschouwd, als een figuur die in het geheel niet bestond.

En ook konden velen ook nu nog niet geloven, dat die gevreesde chef en de bekende geneesheer een en dezelfde persoon waren.

Het klonk zo ongelooflijk, dat men aan de waarheid meende te moeten twijfelen.

Tallose Londenaren herinnerden zich nu, niet zonder een huivering van afschuw, dat zij onder de behandeling waren geweest van een man, aan wiens handen het bloed van honderden vermoorde mensen kleefde, en wiens ondergeschikten op zijn bevel de laaghartigste misdaden hadden gepleegd, kleine renteniers hadden opgelicht, banken hadden beroofd en alleen lopende vrouwen des nachts hadden overvallen.

En toch liet het stuk in de « Times » geen plaats voor twijfel over.

Het deftige blad stond als te ernstig en degelijk bekend, dan dat het zich

zou hebben durven veroorloven aparte leugens of halve waarheden te verkondigen.

De enige man die in deze duistere zaak misschien opheldering had kunnen brengen, was John Raffles, de Grote Onbekende.

Maar deze was na de opzienbarende zaak in de Cattlestreet al even spoorloos verdwenen als zijn doodsvijand William Shydrift.

Een oogenblik had Miss Dorrit Evans, gemeend, hem in handen te hebben, maar zij moest spoedig tot de ontdekking komen, dat zij te vroeg gejuicht had.

Zij was onder dit alles zeer mistroostig, te meer daar zij nog niet geheel en al bekomen was van de schrik en ontroering van die noodlottige nacht.

Niet alleen was John Raffles haar ontglipt, maar zij was er ook niet in geslaagd de Koning der Misdadigers in handen te krijgen, die Raffles haar als het ware onder de neus had geduwd.

HOOFDSTUK II

PROFESSOR SHYDRIFT ZINT OP WRAAK

Omstreeks dezelfde tijd van de publicatie der biezonderheden over professor Shydrift in de Engelse dagbladen, zat op een avond een eenzaam man in een kamer van een huis aan de Boulevard Malesherbes te Parijs.

Deze man kon omstreeks vijftig jaar zijn; zijn gelaat was geheel glad geschooren, met uitzondering van een smal, kort kneveltje, naar de Engelse mode geknipt.

Zijn haar, dat op het midden van de kruin reeds begon uit te vallen, was kort

afgeknipt.

Hij had een gluiperig, bleek gezicht, waarin twee groenachtig grijze ogen fonkelden.

Hij was lang en mager en zijn lange vingers, die telkens met een gewoon-tegebaar naar zijn kin grepen, als zochten zij daar iets, wat er zich niet meer bevond, waren benig en gekromd als de klauwen van een roofvogel.

De man zat aan een ouderwetse schrijftafel, die met kranten en papieren overladen was.

Voor hem, in het midden van de tafel, stond een elektrische bureaulamp.

De kap van deze lamp droeg aan de zijde, die naar de man gekeerd was, een verlengstuk van groen papier, zodat zijn gelaat in schaduw gehuld was.

Het vertrek, waarin deze man zich bevond, was gemeubeld als een kantoor.

Aan de wand hing een maand kalender en hier en daar waren ingelijste foto's van huizen opgehangen, benevens biljetten, die alle betrekking hadden op de verkoop van woon- en winkelhuizen.

Een dik register lag opengeslagen op een kleine tafel naast een schrijfmachine.

Blijkbaar was het vertrek het kantoor van een makelaar in huizen.

De man aan de schrijftafel was opgestaan en had zich achter in een gemakkelijke stoel laten vallen en speelde schijnbaar gedachteloos met een scherp koperen vouwbeen in de vorm van een fraai bewerkte dolk.

Er verliep bijna een uur zonder dat de man zijn onbeweeglijkheid liet varen.

Onafgebroken bleef hij achterovergeleund zitten, de blik voor zich uit gericht.

Plotseling werd er zacht en op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Snel richtte de man zich op, opende een lade en wierp er het vouwbeen in.

Toen wendde hij zich naar de deur en riep met gedempte stem:

— Wachtwoord.

— John Raffles, klonk het buiten de deur.

De man stond op, ging naar de deur en schoof de zware grendels terug.

Er traden twee mannen het vertrek binnen.

De een was klein, tamelijk zwaarlijvig en met gitzwart haar en kleine, donkerbruine ogen, de andere was bijna een hoofd groter, opvallend mager en met het gezicht van een zieke vogel.

Zijn waterblauwe ogen waren rood omrand en traanden voortdurend.

Beide mannen waren als werklieden gekleed, die zich wat opgepoetst hadden, teneinde ergens een bezoek te gaan brengen.

De huizenmakelaar wierp hen een

vluchtige blik toe en wees toen zwijsend naar een paar stoelen aan de andere kant van de schrijftafel.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en zei toen met een goedkeurend hoofdknikje:

— Ik zie, dat jullie mannen van de klok zijt; dat doet mij genoeg. Laat mij de machtiging zien.

De kleinste van de beide mannen stak de hand in zijn zak en haalde er een gesloten brief uit, die met een zwart lakzegel gesloten was.

De man aan de schrijftafel bekeek zowel de enveloppe als het lak met grote aandacht, om zich te overtuigen, dat de brief niet door onbevoegde handen geopend was en scheurde het couvert toen open.

Hij doorliep de inhoud van de brief snel, die ondertekend was met een eigenaardig figuur: een koevoet gekruist met een ponjaard.

Daaronder stond een duidelijke handtekening: José Aquila.

— In orde, bromde de man aan de tafel.

Hij keek de beide bezoekers één voor één doordringend aan en vervolgde.

— Gij zijt immers de vertrouwden van uw chef?

— Dat zijn wij, riep de kleinste der mannen trots uit.

— Naam.

— Ik ben Joan Alvarez en mijn kameraad heet Albert Picassou, bijgenaamd het Talhout.

— Gij zijt mij aanbevolen als twee mannen, op wie men kan rekenen en die voor niets terugdeinzen.

— Accoord, riep Picassou uit, terwijl er een lelijke grijns op zijn vogelgezicht kwam.

De ondervrager zweeg even en vroeg toen, terwijl hij weer het gebaar naar zijn kin maakte:

— Jullie weten wie ik ben?

Alvarez en Picassou bogen het hoofd.

De bewoner van de kamer haalde de schouders op.

— Gij behoeft niet te doen, alsof gij het niet weet, zei hij bitter. De hele wereld weet het immers. Ja, als die vervloekte Raffles er niet geweest was,

zou men waarschijnlijk tot in lengte van dagen onbekend zijn met het feit, dat ik, professor William Shydrift, de man ben naar wie de politie reeds zo lang zoekt.

Woodend sloeg hij met de vuist op tafel.

Toen rukte hij met een snel gebaar een lade open en nam er het vlijmscherpe koperen vouwbeen uit.

Hij wees op het scherpe lemmet en zei:

— Hier, dit staal heeft mijn doodsvijand mij tussen de ribben gestoken. Als ik toen niet, zoals gewoonlijk, mijn stalen pantserhemd gedragen had, dan zou ik hier nu niet zitten.

Hij zweeg even en vervolgde toen knarsetandend:

— Wij zijn nog niet van elkaar af, John Raffles. Je hebt mij voor dood laten liggen, maar goede vrienden hebben mij gered voor de handlangers van Dorrit Evans mij konden bereiken. Ik leef. Ik leef om mij op je te wreken.

Hij beproefde het vlijmscherpe lemmet op zijn nagel en liet toen het wapen weer langzaam in de lade glijden.

Aan zijn gezicht was te zien, dat hij er spijt van had, dat hij zich zo had laten gaan voor twee mannen, die hij voor het eerst zag, ook al waren zij hem aanbevolen door zijn trouwe adjudant José Aquila.

— Vergeet maar wat ik gezegd heb, zei hij kortaf. Wij zullen later nog wel eens tegenover John Raffles komen te staan, want ik zweer, dat ik niet zal rusten, voor ik mij bloedig op hem gewroken heb.

Alvarez en Picassou keken de Koning der Misdadigers schuw aan.

Zij beiden waren twee grote schurken, maar wat zij van de Meester hadden gehoord, boezemde hen ontzág zowel als vrees in.

Zij wisten, dat zij in hem, in deze Engelsman met zijn thans gladgeschooren gelaat en zijn grijsgroene ogen, inderdaad hun meester hadden gevonden.

Shydrift hernam:

— Ik zal jullie zeggen, waarvoor ik je hier heb laten komen. Er is een goed zaakje op te knappen in een huur aan

de Boulevard de Clichy.

De beide bezoekers spitsten hun oren.

Zij bogen zich voorover en staarden Shydrift aandachtig en nieuwsgierig aan, terwijl diens gelaat steeds in de schaduw bleef.

— Welk nummer? vroeg Alvarez nu.

— N° 15. Dicht bij de Place de Clichy.

— Bewoond?

— Neen; het staat reeds geruime tijd leeg.

Joan Alvarez keek Shydrift verbaasd aan.

— Staat het leeg? vroeg hij aarzelend. Wat moeten wij er dan eigenlijk doen?

Shydrift trok ongeduldig de wenkbrauwen op.

— Als ik zeg dat het leeg staat, zei hij, dan bedoel ik daarmee, dat de eigenaar afwezig is. De hele inventaris, tot het zilver toe moet aanwezig zijn. Er hangen kostbare schilderijen van oude meesters; kortom, er is genoeg om een goede slag te slaan.

Joan Alvarez knikte.

— Als dat zo is, zal het wel gaan, zei hij op gedempte toon. Ik heb opkopers onder mijn vrienden, die voor oude schilderijen de weg weten.

— Niemand in huis, geen huisbewaarder of zo?

— Neen.

Alvarez wreef zijn handen.

— Dan zal het van een leien dakje gaan dunkt me, zei hij.

— Dat hoop ik, hernam Shydrift op droge toon. Ik ben gewoon, dat de bevelen, welke ik geef, ook zonder haperen ten uitvoer worden gebracht. En nu nog iets; doorzoek het hele huis nauwkeurig, want er is iets dat mij zegt, dat er hier of daar wel wat extra's verborgen zal zijn: geld of juwelen.

— Is het een oud huis? vroeg Picassou nu.

— Heel oud.

— Wie is de eigenaar?

Shydrift haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet, zei hij. Maar ik geloof, dat het eigendom is van een Engels edelman, die er zijn intrek

neemt gedurende de weinige weken, welke hij elk jaar te Parijs doorbrengt.

Alvarez had een beduimd notitieboekje te voorschijn gehaald en schreef daar een en ander in op.

Hij klapte het toen weer dicht en stak het in zijn binnenzak.

Zijn ogen zochten naar zijn hoed, die hij naast zich op de vloer had gelegd.

— Verder nog iets te bevelen, chef? vroeg hij onderdanig, terwijl hij het hoofddeksel in zijn hand ronddraaide.

— Neen, antwoordde Shydrift kortaf, dat is alles.

— Wanneer moet de slag geslagen worden?

— Ik geef vier dagen speling, antwoordde Shydrift. Kies de dag zelf.

— Oké, Wij zullen aanstonds rapport komen uitbrengen als het zaakje achter de rug is.

— Goed, hernam Shydrift. Als jullie nu naar het hoofdkwartier terugkeren, zeg dan dat ik ook de komst verwacht van Adwin Hastings, George Hotson en Robert Hood, mijn landgenoten. Ik heb hun iets anders op te dragen.

HOOFDSTUK III

DE KRAAK

Er waren twee dagen verstreken sedert dit gesprek op het kantoor, hetwelk Shydrift te Parijs had opgericht, om zich aan de nasporingen van de Engelse politie te onttrekken, nadat hij genezing van zijn wond had gezocht ten huize van een zijner vertrouwde vrienden.

Ofschoon het hem erg aan het hart ging, had hij om diezelfde reden ook zijn lange baard opgeofferd, hetgeen zijn gezicht bijna onherkenbaar had gemaakt.

Het was omstreeks twee uur in de nacht, toen vier mannen rondslopen in de buurt van een fraai herenhuis aan de Boulevard de Clichy.

Het was aan alle zijden door een tuin omringd, behalve aan de achterkant, die op een tamelijk smalle zijstraat uitkwam.

Zoals de meeste straten in deze buurt liep deze straat in een vrij steile helling af.

De vier mannen waren Joan Alvarez, Albert Picassou, en twee andere leden van de bende der « Jakkhalzen », en der meest beruchte van geheel Parijs en die onder bevel stond van de Spanjaard José Aquila, die reeds tien jaren geleden wegens een geval van moord uit zijn vaderland gevlucht was.

Zodra zij de gelegenheid gunstig achtten, wipten de vier mannen als eekhoorns over de lage muur, die de tuin afsloot.

Alvarez die de tas met inbrekerswerktuigen gedragen had, nam er een bos lopers uit en begon aan het slot van de voordeur te peuten, terwijl zijn makkers op wacht stonden.

Het scheen een buitengewoon ingewikkeld slot te zijn, want Alvarez bleef er geruime tijd mee bezig.

Het zweet liep hem langs het gelaat en van tijd tot tijd mompelde hij een ruwe vloek.

— Wat is er? vroeg Picasso, die naderbijkwam. Waarom duurt het zo lang?

— Weet ik het? riep Alvarez ongeduldig uit. Dit slot lijkt wel van een gevangenisdeur te zijn, in plaats van een gewoon herenhuis.

Weer zette hij zich aan het werk en eindelijk sprong het slot, nadat hij ruim een half uur met zijn lopers en koubetel gewerkt had, open.

Voorzichtig duwde Alvarez de deur open, maar op hetzelfde ogenblik liet zich binnen in het huis het luid gerinkel van een elektrische schel horen.

Picassou uitte een gesmoorde vloek.

— Een alarmbel, riep hij uit.

— Ja, dat hoor ik ook, ezal, zei Alvarez woedend. Je hoeft niet zo'n keel op te zetten. Denk je soms dat je midden op de dag in een café zit, bezig met flauwe moppen te tappen? Kom mee naar binnen, wij moeten de draad doorsnijden.

Hij ging vlug naar binnen, ontstak zijn elektrische zaklantaarn en had nu spoedig het elektrische snoer gevonden, hetwelk van de voordeur naar de onzichtbare schel leidde.

Vlug knipte hij de draad door, en aanstonds hield het gerinkel op.

Alvarez veegde zijn voorhoofd af.

— Het was tijd, bromde hij, ik werd er zenuwachtig van. Waar zijn de anderen?

Op hetzelfde ogenblik verschenen de twee handlangers.

— Deur dicht, beval Alvarez.

De vier bandieten bevonden zich nu in een vrij brede met marmer bevloerde hall.

Vlak voor hen leidde een eikenhouten trap naar boven.

— Laat ons nu maar eens gauw gaan kijken, zei Alvarez en zet allen je ogen goed open, want de chef gelooft, dat er hier ergens in huis geld of diamanten verborgen zijn.

De onderzoekingstocht begon.

Daar de stopcontacten uit het schakelbord onder de trap waren gedraaid, moesten de inbrekers hun zaklantaarns aansteken, wat zij ongestraft konden doen, daar de gordijnen en zelfs de luiken voor alle ramen gesloten waren.

Achtereenvolgens doorzochten zij alle vertrekken, die alle van fraaie meubels waren voorzien. Het ging te gemakkelijk.

Zij behoefden geen enkel slot te forceren, want overal stonden de laden open en waren de kastdeuren niet op slot gedraaid.

Zelfs van het prachtige, ouderwetse bureau in de werkkamer van de heer des huizes waren alle laden en kastjes open.

Zij vonden niets van hun gading.

De buit scheen hoofdzakelijk uit schilderijen te zullen bestaan, want de bewoner was blijkbaar zo verstandig geweest, het zilver bij een bank of elders in bewaring te geven gedurende de tijd, die hij niet in zijn huis doorbracht.

Toch maakten de inbrekers hier en daar wat van dit kostbare metaal buit, want openkele plaatsen stonden fraaie vazen van zilver.

Maar Alvarez, die de onderneming leidde, was toch niet tevreden.

Hij liep mopperend rond, en scheen iets te zoeken.

— Met dit beetje zilver durf ik niet aankomen bij de Meester, zei hij tot Picasso, die overal zijn dunne, spitse neus instak, alsof hij met dit reukorgaan verborgen schatten meende te ontdekken.

— Wij hebben anders zeker voor een waarde van minstens honderd duizend francs, merkte Picasso op.

— Nog al de moeite waard, sneerde Alvarez op schampere toon. De meester dacht, dat hier veel meer te vinden zou zijn.

De boeven hadden nu alle doeken en panelen uit de schilderijlijsten genomen, die het medenemen waard schenen.

— Is Shaman gewaarschuwd? vroeg Alvarez, terwijl de bandieten hun onderzoekingstocht voortzetten.

— Ja, hij zal op het afgesproken sein met de auto achter het huis komen, zodat wij de buit dadelijk kunnen inladen, antwoordde Picasso.

De bandieten bevonden zich nu in een fraai gemeubeld slaapvertrek, terzijde van het huis.

Tegen een der wanden stond een taf-

lettafel beladen met prachtig geslepen flacons, allerlei reukwateren en pomma-des bevattende.

— Die Engelse graaf of baron schijnt zeer op zijn uiterlijk gesteld te zijn, merkte Alvarez spottend op.

Hij nam een van de flacons van de toilettafel, deed er de stop af en rook aan de inhoud.

— Mmm... riep hij uit, lekker.

Hij nam zijn pet af en goot wat van de inhoud op zijn vette, zwarte haren uit.

Aanstands waren de anderen er bij om hun aandeel van het haarwater op te eisen.

— Hou op met die flauwe kul, beval Alvarez op ruwe toon.

Maar een van de andere bandieten was hier niet teyreden mee; hij greep naar de flacon, welke Alvarez nog in de hand hield en zei:

— Geef mij ook wat van dat goedje.

Maar Alvarez, die wat kort aangebonden was uitgevallen, gaf de man een zo hevige duw in de borst dat deze achterover tegen de wand tuimelde.

En nu gebeurde er iets, wat niemand had kunnen verwachten.

De wand opende zich.

Langzaam schoof er een vak terzijde, dat volstrekt niet te onderscheiden was van de rest van het behang. De bandiet die zo ruw terug geworpen was, had blijkbaar bij toeval de hand geslagen op een klein uitsteeksel dicht naast de grote spiegel.

Hierdoor had hij, zonder het te willen, het mechanisme in beweging gebracht, waardoor het paneel van zijn plaats geschoven werd.

Alle vier de inbrekers waren aanvankelijk enigszins verschrikt teruggeweken.

Zij hadden allen hun revolver gegrepen en stonden nu voorover gebogen, als tijgers die hun prooi beloeren, in de donkere ruimte te staren, die zich voor hen geopend had.

Maar niets liet zich zien en er was ook niets te horen.

Picassou was de eerste die moed vatte.

Hij deed een stap naar voren en

wierp een blik in de donkere ruimte.

Toen wenkte hij zijn kameraden om naderbij te komen.

— Het is een geheime kast, fluisterde hij.

Spoedig werd het duidelijk, dat Picassou goed gezien had.

Het wandpaneel dat was weggeschoven sloot een smalle, lange bergplaats af, die zich blijkbaar over de hele lengte van de kamerwand uitstrekte.

Alvarez hield zijn lantaarn in de hoogte.

Het licht bescheen een groot aantal kledingstukken die in volmaakte orde keurig op een rij hingen.

Op manshoogte ongeveer was een plak aangebracht, waarop een groot aantal kartonnen dozen stonden, die allemaal van een nummer en een letter voorzien waren.

— Ga daar eens in, en reik mij een van die dozen toe, beval Alvarez aan Picassou.

De bandiet met het vogelgezicht nam een der platte dozen van de plak en nam het ding aan en Alvarez nam er snel het deksel af.

Nieuwsgierig keek hij er in.

De doos bevatte een drietal pruiken, op voortreffelijke wijze gemaakt en niet van echt mensenhaar te onderscheiden.

— Nog een doos, beval hij.

Picassou reikte hem een tweede doos toe.

Deze bleek enige valse baarden te bevatten en een aantal valse knevels van allerlei model.

Alvarez nam ze één voor één in de hand en bekeek ze aandachtig. Toen schudde hij nadenkend het hoofd.

— Dat is een heel merkwaardige geschiedenis, mompelde hij. Wat ter wereld voert die Engelse graaf of baron met die pruiken of baarden uit; wat doet hij met al die kleren, waaronder ik zelfs officiersuniformen en livreen zie, en waarom stopt hij dat alles zo zorgvuldig weg?

Alvarez dacht nog even na, deed toen snel pruiken en baarden weer in de dozen en beval Picassou ze terug op hun plaats te zetten.

— Pak als de drommel in, wat wij hier hebben buitgemaakt, zei hij op bevelende toon. En geef Shaman het sein.

Een der mannen verliet het vertrek en korte tijd daarna hoorde men op enige afstand de eerste maten van de Internationale fluiten.

Inmiddels hadden de anderen de buit in een paar zakken gepakt, welke zij hadden meegenomen.

Zij laadden hun vracht op de schouders en gingen de trap af.

Zij openden voorzichtig de deur en Alvarez wierp een blik naar buiten.

De straat was geheel verlaten.

Op enige afstand stond een auto naast het trottoir geparkeerd.

Zo snel zij konden liepen de inbrekers er op af.

De chauffeur had het portier reeds geopend.

De zakken met de buit werden in de wagen gedeponneerd en nadat Alvarez de deur van het huis weer had gesloten, stapte hij ook in.

— Waarheen? vroeg de chauffeur.

— Rue Lepic. Je kent toch het huis van Receleur?

De chauffeur knikte bevestigend.

— Vooruit dan. En breng mij dan dadelijk naar de Boulevard Malesherbes.

— Nummer? vroeg de chauffeur.

— Dat behoef je niet te weten, stop

maar op de hoek van de Rue Charles I, zei Alvarez kortaf.

Het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Binnen vijf minuten was de Rue Lepic bereikt.

De chauffeur stopte aan de voet van de sterk hellende, slecht verlichte, nauwe straat.

De bandieten namen ieder een zak op de schouder en hadden binnen enkele tellen een klein onooglijk uitdragerswinkeltje bereikt, waar een opkoper woonde, wiens taak het was gestolen zilver te smelten.

De man werd zonder omhaal uit zijn bed gepord en kreeg bevel het gestolene op een veilige plaats te bewaren, totdat men hem zou komen zeggen dat het kon worden gesmolten.

— Waarom niet dadelijk? vroeg de man verbaasd.

— Omdat ik niet weet, of de Meester het ditmaal goed vindt, antwoordde Alvarez kortaf.

— Maar het is toch veel veiliger voor ons, als ik het zilver dadelijk smelt, hield de heler aan.

— Bemoei je er niet mee, zei Alvarez ruw. Doe wat ik je zeg, en ga weer slapen.

De heler sleepte de drie zakken brommend weg naar zijn geheime bergplaats en de bandieten vertrokken.

HOOFDSTUK IV

SHYDRIFT MAAKT ZIJN PLANNEN

Alvarez nam met een armzwaai afscheid van zijn trawanten en stapte in de auto, die nog steeds op dezelfde plaats geparkeerd stond.

Onderweg bedacht Alvarez dat hij

misschien niet al te vriendelijk ontvangen zou worden door de Koning der Misdadigers maar hetgeen hij ontdekt had in het huis van de Engelsman kwam hem zo wonderlijk voor, dat hij het

niet durfde wagen de Meester onkundig van dit feit te laten.

Hij zelf kon geen oplossing van het raadsel vinden.

Het was natuurlijk niet onmogelijk, dat die Engelsman regisseur was van een of ander toneelgezelschap.

Maar waarom had hij die kleren en die pruiken niet naar Lorden meegenomen, waar hij toch gewoonlijk vertoefde, en vooral, waarom dat alles verborgen was in een geheime kast, waarvan 't bestaan slechts ontdekt was door een toeval.

Misschien was die man een particulier detective, maar ook dat leek Alvarez al zeer onwaarschijnlijk, daar een detective wel niet in zulk een prachtig huis zou wonen, zo fraai gemeubeld, en waarin zulke kostbare schilderijen hingen.

Toen de auto stopte, stapte hij uit en zond de chauffeur weg.

Alvarez wachtte tot de wagen uit het gezicht was en legde toen snel de korte weg af, die hem van het zogenaamde woningbureau scheidde.

Het kostte hem enige moeite de portier wakker te krijgen.

— Waar moet ge zijn? vroeg de man wantrouwend.

— Bij mijnheer Pommard, de Directeur van het Woningbureau.

— Nu, die zal het ook niet leuk vinden, als hij in het holst van de nacht wordt wakker gemaakt, grinnikte de portier.

Alvarez sloeg geen acht op dit commentaar en ging de trap op.

Zonder enig genucht te maken bereikte hij de vierde verdieping, en klopte zacht en op de afgesproken wijze op de gangdeur.

Hij moest dit kloppen echter wel drie-maal en telkens luider herhalen, voor een schorre stem achter de deur op nij-dige toon vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Joan Alvarez, fluis-terde de bandiet door het sleutelgat.

— Wachtwoord, klook de krijsende stem.

— John Raffles.

Er werd een sleutel in het slot omgedraaid, twee knippen werden teruggeschoven en de deur werd op een kier geopend, die nog beveiligd bleek te zijn door een stalen ketting.

Door de kier kon Alvarez het gelaat van een afzichtelijk oud wijf zien.

Het was de oude trouwe huishoudster van professor Shydrift, die haar meester niet had willen verlaten en hem naar Parijs was gevolgd.

— Herkent gij mij? vroeg Alvarez ongeduldig. Ik ben hier toch reeds meer-malen geweest.

De oude toverkol knikte en maakte de ketting los, waarna zij de deur verder opende.

Het oude wijf slofte voor hem uit en bleef voor een deur in een smalle gang staan.

Zij verhief haar stem een weinig en riep door het sleutelgat:

— Wordt wakker, meester. Daar is Joan Alvarez, met een belangrijke boodschap.

Men hoorde het kraken van een ledikant, en daarop het zacht klikken van een schakelaar van het electriche licht.

Toen klonk de stem van de professor achter de gesloten deur:

— Hebt gij hem herkend, Dirtha?

— Ja, meester, hij is het zelf.

De deur werd geopend en Professor Shydrift verscheen op de drempel.

— Kom binnen, zei hij kortaf tot Alvarez. Ik begrijp dat gij mij iets zeer belangrijks hebt mede te delen, anders zoudt gij het toch zeker niet in uw hoofd krijgen, mij midden in de nacht uit de slaap te halen.

— Wat ik u heb mede te delen, is inderdaad van gewicht, meester.

Alvarez trad de kamer binnen, en Shydrift keek hem doordringend aan.

— Is alles in het huis van die Engelsman goed afgelopen?

— Alles, meester.

— Is de buit meegevallen?

— Neen, dat moet ik eerlijk beken-nen. Wij hebben ongeveer tien duizend francs zilver buitgemaakt, en aan ver-koop van de schilderijen valt natuur-lijk voorlopig niet te denken. Daar moet

eerst een paar jaren over heengaan.

Shydrift fronste de wenkbrauwen.

— Het is niet veel, zei hij brommend. Ik had op meer gerekend. Waar hebt gij de buit gelaten?

— Bij de opkoper Receleur in de Rue Lepic.

— Maar als alles zo goed is gegaan, dan begrijp ik niet, wat gij hier komt uitvoeren, zei de Koning der Misdadigers terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend samentrokken.

Alvarez maakte haastig een afwerende beweging.

— Dat kunt gij wel begrijpen, meester, zei hij. Er zijn bij ons bezoek aan dat huis een paar dingen gebeurd die mij zo merkwaardig toeschenen, dat ik het noodzakelijk vond, er u onmiddellijk van op de hoogte te brengen.

Ten eerste had ik bijzonder veel moeite met het huisslot. Misschien betekent dit op zich zelf niets, maar in verband met wat er volgt, is het toch van betekenis.

Vijf en twintig minuten had ik er voor nodig.

— Verder, drong Professor Shydrift aan.

— Wij hadden de deur nauwelijks open, of er ging een luide alarmschel over.

— Dat komt meer voor, zei Shydrift ongeduldig.

— Ongetwijfeld, meester. Maar ook dit is niet zonder betekenis.

De bandiet wachtte even en vervolgde toen:

— In de werkkamer van de heer des huizes stond een grote schrijftafel, waarin zelfs niet het kleinste snippertje papier was te vinden. Van de werkkamer gingen wij naar de slaapkamer en daar gebeurde het. Een van de kameraden struikelde en kwam tegen de wand terecht. Om zich overeind te houden, sloeg hij de armen uit en een zijner handen trof bij toeval een klein ornament in de lijst van de spiegel, die naast hem aan de muur hing.

Toen schoof er een groot paneel ter zijde, dat een geheime bergplaats bleek te hebben afgesloten. En wat denkt gij wel, dat zich in die bergplaats be-

vond?

— Een verborgen schat, riep Shydrift uit, terwijl hij met zijn benige vingers de pols van zijn late bezoeker greep.

Alvarez schudde het hoofd.

— Neen, meester, heel iets anders. Ongeveer twintig verschillende complete stellen kleren, waaronder uniformen van land- en zeemacht, en even zoveel dozen, die valse pruiken, baarden en knevels bleken te bevatten.

De handen van Professor Shydrift waren krampachtig om de leuning van zijn stoel geklemd, en zijn grijsgroene ogen puilden uit het hoofd en zijn neusvleugels trilden.

Toen zei hij op doffe toon, terwijl hij met een snelle beweging weer ging zitten:

— Vertel het mij in bijzonderheden, Alvarez, ik geloof inderdaad, dat dit alles van het grootste gewicht is.

De bandiet vertelde nu alles, zonder iets, hoe schijnbaar onbelangrijk ook, wat hem die nacht wedervaren was, achterwege te laten.

De Koning der Misdadigers luisterde aandachtig toe, met de kin in de hand geleund, en liet nu en dan een grommend geluid horen.

— Mag ik vragen, wat gij er van denkt, meester? vroeg Alvarez.

— Ik zal het je zeggen, omdat ik zeer waarschijnlijk je hulp zal nodig hebben, antwoordde professor Shydrift.

— Ik heb nog geen zekerheid, maar ik heb een zeer sterk vermoeden. Een man, die altijd een groot aantal vlekken en prulken verstoep, heeft er natuurlijk een reden voor, als hij tenminste niet volslagen gek is. Welke reden nu kan daarvoor zijn? Hij moet die vermommingen steeds onder zijn bereik hebben. Ik wil kort zijn, Alvarez, ik geloof stellig, dat het grootste van alle toevallen ons hier gebracht heeft op het spoor van niemand anders, dan van mijn doodsvijand John Raffles.

— Gij moet gelijk hebben, meester, zei Alvarez. Ik wist eerst niet, hoe ik het raadsel moest oplossen, maar terwijl ik u hier het verhaal opnieuw deed, viel het mij zelf ook in; het toeval moet ons hebben doen inbreken in een der

schuilplaatsen van de Grote Onbekende. Maar hoe verkrijgen wij zekerheid in deze zaak, meester?

— Dat is niet zo moeilijk als het schijnt, Alvarez, antwoordde professor Shydrift. Wij moeten allereerst de ware naam van de huurder, of de eigenaar van dat huis te weten komen. Dat is een werkje, dat ik aan jullie overlaat. Zoek er enige mannen voor uit, die gewend zijn in de grote wereld te verkeren.

Verder moet in ieder geval alles in het huis aan de Boulevard de Clichy weer volkomen in de oude toestand worden gebracht. Als het inderdaad een schuilplaats is van John Raffles dan mag hij volstrekt geen argwaan koesteren, en aan niets kunnen merken, dat men zijn huis doorzocht heeft.

— Dan is het maar goed, meester, dat ik Receleur heb opgedragen niets met het zilver te doen, voordat ik het hem zou zeggen.

— Inderdaad, Alvarez, dat is zeer wel van je gezien. Morgenochtend moet alles weer in orde worden gebracht...

Maar daar valt mij iets in, viel de Koning der Misdadigers zich zelf in de rede. Weet gij nog precies, waar de schilderijen gehangen hebben?

Alvarez krabde zich achter de oren.

— Om u de waarheid te zeggen, meester, heb ik er natuurlijk niet op gerekend, dat wij de buit weer terug zouden moeten brengen.

— Hoeveel schilderijen waren het ongeveer?

— Acht in het geheel, meester, en van een stuk of zes weet ik mij, nu ik er nog eens over nadenk, de juiste plek wel te herinneren.

— Goed. Wij moeten er dan maar op hopen, dat Raffles de verandering niet zal opmerken. Want ik bezweer het je, Alvarez, ik zal geen minuut verloren laten gaan om mij op mijn doods vijand te wreken.

— Wanneer dus alles is teruggebracht, hernam Shydrift, gaat een van jullie op informaties uit naar de naam van de eigenaar. En als ik deze ken, dan zal de rest van een leien dakje lopen. En ga nu maar, want ik moet mijn plan-

nen uitwerken. Ik verwacht je overmorgen terug om rapport uit te brengen.

Alvarez nam afscheid en verdween, voldaan over zijn bezoek.

Gedurende de volgende nacht werd al het geroofde goed, zonder dat zich iets bijzonders voordeed, weer naar het huis aan de Boulevard de Clichy teruggebracht.

Alvarez had bijna drie uren nodig om alles in juist dezelfde toestand te brengen, als waarin hij het gevonden had.

Het paneel werd weer teruggetrokken, nadat de dozen met de pruiken weer op dezelfde plaats waren neergezet, en de schilderijen werden opgehangen.

Op het laatste ogenblik was Alvarez ook de plek ingevallen, waar de laatste twee doeken hadden gehangen.

Daar hij het deurslot met zijn looper had open gekregen, viel er van braak niets te bespeuren.

De enige moeilijkheid was het herstellen van de doorgeknijpte elektrische draad, maar ook deze werd op onzichtbare wijze gelast door een electricien, die lid van de bende was.

— De meester kan teyreden zijn, bromde Alvarez, toen het werk was afgelopen, ofschoon ik voor mij moet beken, dat ik het jammer vind van al de moeite. Maar, ik geloof, dat die man liever een half miljoen zou laten lopen, dan van zijn wraak afstand te doen.

Omstreeks twee uur in de namiddag van de volgende dag begaf Joan Alvarez zich weer naar het huis van de gewaande huizenmakelaar.

Shydrift was opzettelijk de gehele dag thuis gebleven, teneinde zijn adjudant, wiens diensten hij reeds op prijs had weten te stellen, niet mis te lopen.

— Alles goed gegaan, Alvarez? vroeg hij dadelijk.

— Uitstekend, meester.

— Hoe staat het met de informaties naar de naam van de eigenaar?

— Die heb ik, meester, antwoordde Alvarez trots.

— Hoe heet hij?

— Lord Francis Dumbleton.

— Goed, riep Shydrift uit. Francis Dumbleton. Ik zal die naam noteren. Weet je soms nog meer?

— O, ja. Die meneer Dumbleton vertoef maar hoogst zelden in zijn huis. Meestal is hij er niet langer dan een week achter elkaar, alleen gedurende het jachtseizoen. Hij schijnt vaak te worden uitgenodigd door enige adellijke vrienden, in de buurt van Parijs grote jachtterreinen bezitten.

— Ken je de naam van die vrienden? vroeg Shydrift haastig.

— Ja, de voornaamste is Markies de Grandpré.

— Zo... zo... bromde Shydrift in zich zelf. Markies de Grandpré. Mijnheer Raffles zoekt het vrij hoog. Welnu, mijn waarde heer, Markies de Grandpré zal je dezer dagen nog eens uitnodigen voor een jacht, waarvan je waarschijnlijk nooit zult terugkeren.

Toen zei hij luid:

— Luister eens, Alvarez. Zijn er onder de kameraden, die goed andersmans handschrift kunnen namaken?

— O ja, wel een man of drie.

— Goed. Zorg, dat je een of ander schriftstuk in handen krijgt door Markies de Grandpré geschreven. Ik zal een uitnodiging richten tot Raffles en een van de « schriftkundigen » moet de uitnodiging in het handschrift van de markies overschrijven.

Alvarez had enigszins verbaasd toegelisterd.

— Maar dat bedrog zal aanstonds uitkomen, meester, zodra Raffles met de

markies gesproken heeft.

— Hij zal niet met hem spreken, herenam Shydrift kalm.

— Het toeval is ons gunstig, Alvarez. Ik weet namelijk, dat Markies de Grandpré overmorgen op reis gaat. Welnu, wat is dus natuurlijker, dan dat hij Raffles een telegram zendt?

— Maar dan zal die Engelsman zijn reis uitstellen, riep Alvarez uit.

— Toch niet, vervolgde Shydrift. Dat telegram wordt zo laat verzonden, dat hij het pas ontvangt als hij aan het Gare du Nord aankomt. Wij weten dan meteen, wie Lord Dumbleton is.

Alvarez keek Shydrift met grote ogen aan.

— Begrijp je het nog niet? vroeg deze ongeduldig. Het is toch tamelijk eenvoudig. De telegrambesteller loopt langs de trein en roept de naam van de Engelsman, benevens die van de afzender. Een paar van onze mannen blijven bij het tourniquet staan en de telegrambesteller, natuurlijk een der onzen, geeft hun een teken zodra hij de man beet heeft voor wie het telegram bestemd is.

— Dat is perfect gevonden, meester, riep Alvarez nu uit. Ja, dat is een goed plan.

— Dat dacht ik ook, bromde Shydrift, terwijl hij tevreden in de handen wreef.

— Wacht maar, mijnheer Raffles, je hebt mij van het leven willen beroven, niet waar? Er staat immers geschreven oog om oog en tand om tand? Welnu, je zult de waarheid van die spreuk ervaren.

HOOFDSTUK V

RAFFLES VERTREKT NAAR PARIJS

Twee dagen later stonden twee keurig geklede heren gereed voor de reis, in de vestibule van een huis in de Cromwellstreet.

Het waren John Raffles en zijn vriend

Charles Brand.

De Grote Onbekende had de uitnodiging van Markies de Grandpré twee dagen geleden ontvangen.

De brief was bezorgd op het landgoed

van Lord Dumbleton en van daar verzonden naar de Windsorclub, waar hij was afgehaald door een bediende van de Wari of Dumbleton, die niemand anders was dan Charles Brand.

Voor het huis stond een Rolls Roys geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat Henderson de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, onder welke naam Raffles zijn villa in de Cromwellstreet bewoonde.

De Grote Onbekende wierp door de openstaande deur een blik naar buiten.

Ofschoon het nog vroeg in de lente was, scheen de zon reeds met kracht, en alles voorspelde een heerlijke dag.

— Wij treffen het goed, Charles, riep Raffles vrolijk uit, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte.

— Je hebt gelijk; wij hadden het niet beter kunnen treffen, beaamde Brand. Wil je wel geloven, dat ik blij ben, dat je er weer eens op uit trekt?

— Hoe zo? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat het mij toeschijnt, dat je stemming in de laatste dagen weinig opgewekt was.

— Wel, dat is niet zo verwonderlijk, hernam Raffles op ernstige toon. Als men meent, zijn doodsvijand naar de andere wereld te hebben gezonden, voor wie men ieder ogenblik van zijn leven moet vrezen, dan is het geen aangename gewaarwording, naderhand te vernemen, dat hij nog springlevend is.

— Maar weet je dat wel zeker? vroeg Brand.

— Dacht je soms, dat zijn vrienden zich de moeite zouden hebben gegeven zijn lijk weg te halen? vroeg Raffles. Neen, ik ben er van overtuigd, dat hij nog in leven is.

— Maar wij hebben toch wekenlang niets van hem gehoord, hield Brand aan.

— Dat behoeft je niet te verwonderen. De wond, die ik hem had toegebracht, was in ieder geval zo ernstig, dat zijn genezing zeker enige weken heeft geduurd.

— De vent moet een stalen pantser-vest onder zijn kleren hebben gedragen, anders zou hij zeker reeds zijn op de plaats, waar hij al lang had behoren

te zijn. Maar kom, amice, wij hebben niet veel tijd meer.

De beide mannen wuifden Gaston, de oude kamerbediende, 'n vriendelijk vaarwel toe en stapten in de gereedstaande auto.

Zij zouden niet van de trein gebruik maken, maar de grote, snelle wagen zou hen direct naar Dover brengen.

Zij kwamen in de havenstad aan, ongeveer een half uur voor het vertrek van de Kanaalboot.

— Ga maar weer terug naar huis, James, zo richtte Raffles zich tot de chauffeur, want wij nemen de auto ditmaal niet mee.

Het uur van het vertrek naderde en de beide vrienden begaven zich aan boord, nadat Raffles aan de chauffeur had opgedragen, zich in elk geval steeds gereed te houden, daar het niet geheel en al was uitgesloten, dat hij hem toch nog met de wagen zou laten overkomen.

Tien minuten later stak de boot van wal.

De overtocht had zonder enig incident plaats.

Omstreeks vier uur in de namiddag legde de boot in de haven van Calais aan, en de trein voor Parijs stond reeds gereed.

De beide vrienden namen in een geheel ledige coupé der 1ste klasse plaats en even later nam de reis naar Parijs een aanvang.

Raffles scheen in een opgewekt humeur te zijn en Brand zag met genoegen, dat de wolk van droefgeestigheid, die gedurende een paar weken op het gelaat van zijn vriend gelegen had, langzaam begon op te trekken.

— Ken je Markies de Grandpré al lang? vroeg Brand, toen de trein zich in beweging had gezet.

— Ja, reeds geruime tijd. Hij is een dier weinige mannen, om wiens wille ik een ander zou willen zijn, dan ik ben. Een man van eer moet er trots op zijn hem onder zijn vrienden te rekenen. Hij is het echte specimen van de Franse adel, wel fier op zijn afkomst, maar toch goedgehartig zonder neerbuigend te zijn, met een zeer hoog ontwikkeld gevoel van eer buitengewoon begaafd in verschillen-

de takken van kunst en een volleerd sportman.

— Hoe oud is hij?

— Een jaar of veertig.

— Zie je hem vaak?

— Tegenwoordig maar zelden. Maar toch kom ik nog ieder jaar bij hem ja-gen. Ik moet evenwel zeggen, dat dit steeds in de herfst gebeurde, en dat hij mij nog nooit in het begin van de lente heeft uitgenodigd.

— Hij is zeker zeer vermogend?

— O ja, duiten genoeg. Maar hij maakt van zijn rijkdom een goed gebruik. Hij besteedt 'n groot gedeelte van zijn jaarlijks inkomen aan het steunen van jonge, veelbelovende, maar arme kunstenaars, aan het uitgeven van dure wetenschappelijke werken, aan het uitzenden van expedities naar onderontwikkelde landen, en zo voort.

— Dus juist als jij, riep Brand uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Hij doet het met geld, dat zijn vader hem naliet, ik doe het met geld, dat ik van anderen afgenomen heb, zei hij op bittere toon.

— Dat is immers precies hetzelfde, zei Brand schouderophalend.

— Ik ben vergeten, waar het landgoed van je vriend de markies gelegen is, vervolgde Brand.

— Dicht bij Laon, op ongeveer drie uur sporens van Parijs.

— Het is zeker nog al uitgestrekt?

— Ja, het is een der grootste landgoederen van die streek. Men kan er uren rondwalen, zonder overal geweest te zijn.

De beide vrienden bleven zo nog geruime tijd doorpraten, en voor zij er zich goed van bewust waren, reed de trein reeds met donderend geraas onder de kap van het Gare du Nord.

Het was toen half twaalf in de nacht.

Het station was helder verlicht en duidelijk kon men achter het tourniquet de personen zien staan, die hun vrienden of bloedverwanten van de trein kwamen halen.

Plotseling klonk boven het geroezemoes van stemmen en afgeblazen stoom een schelle jongensstem uit, die riep:

— Telegram voor Lord Dumbleton.

Telegram voor Lord Dumbleton.

Raffles stak de hand op.

— Hierheen, riep hij.

De telegrambesteller kwam aandraven, en overhandigde hem het telegram.

Raffles maakte snel het rose papiertje open en doorliep de inhoud.

Hij slaakte een kreet van teleurstelling.

— Wat is er? vroeg Brand, die naderbij was gekomen.

— De Grandpré is wegens zaken hedenavond uit Parijs weggeroepen.

— Dat is jammer.

— Dat is het zeker. Hij komt pas over drie dagen terug, en verzoekt mij zolang op hem te willen wachten.

— Waar? vroeg Brand, wij kunnen toch niet dadelijk naar zijn landgoed gaan, is het wel?

Raffles glimlachte.

— Neen, amice, daar worden wij zeker nog niet verwacht.

— Je hebt gelijk, Edward. Dat zou zeker niet overeenkomstig de etiquette zijn, merkte Brand lachend op. Maar waar zullen wij dan heen gaan?

— Waarheen anders dan naar mijn huis op de Boulevard de Clichy; het is het dichtste bij en daar woon ik altijd, als ik zoals nu in de huid gekropen ben van Lord Dumbleton.

De beide vrienden hadden deze woorden fluisterend gewisseld, terwijl zij enigszins achter waren gebleven, zodat de meeste reizigers het tourniquet reeds gepasseerd waren.

Raffles vouwde het telegram op en stak het in zijn zak.

Op dat ogenblik kwam er een kruier op hen toe.

— Koffers heren?

Raffles knikte en wees op zijn koffers.

Hij gaf hem het reçu van zijn bagage en zei:

— Naar een taxi, wij komen direct.

Langzaam wandelden de beide vrienden naar het tourniquet.

De reizigers waren reeds in alle richtingen verdwenen.

Aan de uitgang stond onder aan de trap, die naar het restaurant leidt, de telegrambesteller.

Hij was in gesprek met een paar mannen in een witte kiel, blijkbaar kruiers.

De beide vrienden gaven hun reisbiljetten af en begaven zich naar de standplaats van de taxi's die links van het station onder de grote kap geschaard stonden.

De krulier, geholpen door een kameeraad, kwam met de twee grote koffers op de schouders aanlopen.

Zij werden op het imperiaal van de

auto geplaatst en Raffles gaf de chauffeur het adres van zijn huis op.

Hij kon niet weten dat de krulier het adres had verstaan.

En hij zag evenmin, dat de man zich toen de taxi wegreed, haastig naar het kleine groepje onder aan de trap spoedde.

En John Raffles wist niet, dat hij zo-even zelf zijn identiteit had verraden aan zijn doodsvijand, professor Shydrift.

HOOFDSTUK VI

EEN VERRASSENDE ONTDEKKING

Bij het huis aan de Boulevard de Clichy aangekomen droeg de chauffeur, geholpen door Brand de beide koffers door de voortuin naar de deur die door Raffles met zijn sleutel werd geopend.

Dadelijk liet zich een schel gerinkel ergens achter in het huis horen.

Brand kwam naderbij en riep uit:

— Dat is mijn schuld. Ik heb, toen wij hier voor het laatst waren, de alarm-inrichting niet afgesteld.

— Het doet er niet toe, amice, zei Raffles. Dat is een bewijs, dat alles in orde is.

Raffles ging naar het schakelbordje onder de trap, draaide drie stopcontacten in de lege hulzen en kon nu het electrisch licht ontsteken.

De bagage was nu binnen gebracht, de chauffeur werd betaald en de buitendeur viel weer in het slot.

Op hetzelfde ogenblik hield het geratel van de electrische alarmschel op.

Raffles en Brand ont deden zich van hun goed, hetwelk zij aan een van de kapstokken hingen.

De Grote Onbekende raadpleegde zijn

horloge, en vroeg:

— Heb je honger? amice.

— Nu, ik zou wel wat willen eten, antwoordde de jonge man.

— Wij kunnen aanstonds nog wel ergens gaan souperen. Het is nog geen half één, merkte Raffles op. Maar eerst moeten wij ons wat verfrissen na die vermoeiende reis.

Raffles wilde de trap opgaan, toen hij plotseling bleef staan.

Zijn blik was op een der schilderijen gevestigd, die aan de muur hingen.

Brand volgde de richting van zijn blik, en vroeg: Waar kijk je zo naar?

— Naar dat schilderij daar.

— Wat is er voor bijzonder aan?

— Aan het schilderij zelf niets, maar het hangt scheef.

Brand keek wat nauwkeuriger toe, en zei:

— Ja, nu je het zegt, zie ik het ook, maar het is haast niet merkbaar.

Raffles glimlachte.

— Inderdaad, maar je weet, dat ik voor dergelijke dingen een bijzonder fijn gevoel of liever gezicht heb. Nu,

het schilderij is waarschijnlijk door het dreunen van het voorbijgaande verkeer een weinig scheef gezakt.

De beide vrienden gingen nu de trap op en traden de eetzaal binnen.

Raffles draaide het electrisch licht op en wierp een blik om zich heen.

— Wat zou je er van zeggen als wij eens kalm thuis bleven?

— Maar ik vind het uitstekend, riep de jongeman uit. Er staan nog wat blikjes in de provisiekast, waarvan de inhoud alleen maar behoeft te worden opgewarmd.

Raffles knikte.

— Dan blijven wij thuis.

Hij liep naar het grote buffet toe en trok een der laden open.

Het volgend oogenblik slaakte hij een onderdrukte kreet van verbazing.

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand.

— O, niet veel biezonders, zei Raffles luchtig. De lepels liggen nu in de rechterlade, en ik meen zeker te weten, dat zij in de linker lagen, toen wij het huis verlieten.

— Maar Edward, riep Brand nu lachend uit. Dat is toch ruim een half jaar geleden.

— Een half jaar betekent niets voor iemand, die een goed geheugen heeft, hernam Raffles kortaf. Maar ik kan mij wel vergissen. Wil jij de tafel dekken, dan ga ik mij vast in de slaapkamer een weinig opknappen.

— Ga je gang maar, ik kom aanstonds bij je.

Raffles verliet het vertrek en begaf zich naar zijn slaapkamer, waar hij zich ontleed van zijn reiskleren, gelaat en handen waste en zich in een gemakkelijk huisjasje stak.

Brand was onderwijl druk bezig met het dekken van de tafel.

Hij spreidde er het fijne damasten tafelkleed over uit, zette borden en glazen neer, legde lepels en vorken naast de borden en overzag toen met een tevreden blik zijn werk.

Zacht fluitend begaf hij zich naar de slaapkamer van zijn vriend.

Toen hij binnentrad, zag hij Raffles met een eigenaardige uitdrukking op zijn

gelaat voor zijn toilettafel staan.

De jonge man kende deze uitdrukking zo goed, dat hij op dezelfde plek bleef staan en vroeg:

— Wat is er nu weer, Edward, wat doe je vreemd?

— Doe ik werkelijk vreemd? vroeg Raffles, terwijl een zonderlinge glimlach zijn lippen deed krullen. Misschien is er wel aanleiding toe.

Hij hield Brand een geopende, fraai geslepen kristallen flacon onder de neus welke hij van de tafel had genomen, en vroeg:

— Waar ruikt dat naar?

Brand snoof aandachtig de geur op.

— Ik zou zeggen, dat 't een gemengde lucht is, zei hij, maar het lijkt wel op zo iets als Birkenwasser of eau de quinine.

— Dat zou ik ook zeggen, Charles, hernam Raffles. Nu moet je weten dat ik dat goedje nooit gebruik. Deze flacon was dan ook, daarop durf ik zweren, voor de helft gevuld met Lavendelwater toen wij vertrokken.

Als onwillekeurig wierp Brand een onderzoekende blik om zich heen.

De kamer scheen hem sedert enkele oogenblikken een ander aanzien te hebben verkregen, zo zeer kwam hij onder de indruk van Raffles' woorden.

Toen vroeg hij zacht:

— Ben je zeker van wat je zegt?

— Volkomen zeker. In dergelijke dingen vergis ik mij nooit. Je begrijpt wel, dat iemand in mijn omstandigheden over een stalen geheugen moet beschikken.

Er heerste een gedrukt stilzwijgen.

Toen zette Raffles de flacon weg en drukte op het uitstekende gedeelte van de spiegelrand.

— Ik moet weten wat dat betekent, bromde hij.

Het paneel schoof terzijde.

Raffles ontstak een electrische zaklantaarn en trad de verborgen kast binnen.

— Geef eens een stoel, vroeg hij.

Brand kwam met een stoel aandragen, en Raffles ging er op staan, hield de zaklantaarn ter hoogte van de dozen met pruiken en bekeek aandachtig de dekfels.

Toen kwam hij langzaam van de stoel af en keek Brand doordringend aan.

— Er moet hier ongewenst bezoek zijn geweest, amice, want die dozen zijn verzet, zei hij op doffe toon.

— Wij zullen ons souper nog even uitstellen, amice, zei hij met een kort lachje, terwijl hij de hand in zijn zak stak en zijn brownning greep.

— Wat ga je doen? vroeg Brand, die eveneens zijn revolver ter hand nam.

— Wij zullen eens een grondig onderzoek gaan instellen. Kom, ga mee.

De onderzoekingsstocht door het huis begon.

Overal werd het licht opgestoken, achter de gordijnen gekeken, de kasten geopend, de bergplaatsen doorzocht.

Van tijd tot tijd wierp Raffles een blik op een of ander voorwerp en bromde dan binnenmonds enkele woorden, welke Brand niet verstond.

Bij twee zilveren vazen, die op ebbenhouten consoles stonden bleef hij even staan.

— Die vazen zijn verzet, zei hij.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand.

— Kijk zelf maar: op de plek waar zij oorspronkelijk stonden heeft natuurlijk geen stof kunnen neervallen. De laag stof daaromheen daarentegen is tamelijk dik. Welnu, je kunt duidelijk zien, dat de vaas niet weer precies in het midden is neergezet en wel aan dit dunne sikkeltje, waar de stof veel minder dik is. Dat laagje ligt daar zeker niet langer dan hoogstens een paar dagen.

Brand knikte zonder een woord te spreken.

— Maar wat, wat is er dan toch gebeurd? vroeg hij eindelijk.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is nog al duidelijk, zei hij. Er zijn hier tijdens onze afwezigheid ongenode bezoekers geweest.

— Inbrekers? riep Brand uit.

— Zonder enige twijfel, antwoordde Raffles op grimmige toon. Maar het waren geen gewone inbrekers; zij hebben namelijk alles netjes weer op zijn plaats gezet en zelfs hun uiterste best gedaan; het te doen voorkomen, alsof er hier volstrekt niets bijzonders was gebeurd. En juist dat verontrust mij.

Nu de beide vrienden het gehele huis van onder tot boven doorzocht hadden, zetten zij zich aan tafel, maar het gesprek was verre van opgewekt.

Tussen de beide wenkbrauwen van de Grote Onbekende liep een diepe plooi.

Plotseling stak hij de hand in zijn zak en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

— Je hebt toch je eigen portefeuille niet bij je, riep Brand verschrikt uit.

— Neen, dit is de rood marokijnne portefeuille van Lord Dumbleton, antwoordde Raffles. Er zitten alleen brieven in, die aan hem gericht zijn.

— Wat zoek je dan eigenlijk?

— De uitnodiging van Markies de Grandpré, en nog iets anders... He, hier heb ik het al.

— Wat is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een brief, die de markies mij verleden jaar heeft geschreven.

Raffles legde de beide brieven naast elkaar en haalde zijn vergrootglas te voorschijn, en onderwierp ze aan een nauwkeurig onderzoek.

Toen hief hij het hoofd op en keek Brand zwijgend aan, terwijl zijn grote grijze ogen eigenaardig schitterden.

— Ik was er al bang voor, zei hij eindelijk.

— Waarvoor? vroeg Brand.

— Aan die laatste brief heeft de Markies de Grandpré stellig part noch deel. De uitnodiging is geschreven door iemand die het handschrift van mijn vriend op voortreffelijke wijze heeft nagebootst.

— Maar hoe wist de man die die uitnodiging schreef, je adres en je naam te Londen? Hoe wist hij dat de markies je vroeger herhaaldelijk heeft uitgenodigd?

— Het antwoord op die vraag lijkt mij al heel gemakkelijk. Er is hier ingebroken, zeer waarschijnlijk door leden van een of andere bende. Door een of ander ongelukkig toeval moeten zij de geheime kast in mijn slaapkamer hebben ontdekt. Voor iemand met hersens lag de gevolgtrekking voor de hand, dat the Earl of Dumbleton zeker niet dege-

ne was, voor wie hij zich uitgaf. En nu is er maar één man die aanstonds de combinatie heeft kunnen maken, dat John Raffles hier achter moest zitten, een man, wiens vernuft nog gescherpt wordt door zijn haat en zijn wraakzucht...

— Professor Shydrift, riep Brand.

— Hij, en niemand anders, bevestigde Raffles. Ik heb altijd wel vermoed, dat hij de vlucht naar Parijs zou nemen, om hier zijn misdadige praktijken voort te zetten, zodra hij geheel hersteld zou zijn.

— Dan waren die telegrammenbesteller en de kruier aan het station leden van de bende, riep Brand uit.

— O, zij hebben het prachtig aangelegd, zei Raffles. Shydrift heeft bevel gegeven om aanstonds de geroofde buit weer terug te brengen, de draad van de alarmschel, die ze ongetwijfeld hebben doorgeknipt, te herstellen, kortom

alles in het werk te stellen opdat ik geen argwaan zou koesteren.

— Zou men ons gevolgd zijn?

Raffles antwoordde niet.

Hij stond van de tafel op en liep naar het venster, dat door een dik gordijn was afgesloten.

— Draai het licht even uit, Charles.

Brand drukte de schakelaar van het elektrische licht neer.

Voorzichtig schoof Raffles de gordijnen een weinig van elkaar en wierp een blik door de kier.

Een paar minuten bleef hij onbeweeglijk naar buiten staren en liet toen het gordijn weer vallen.

Het licht ging weer op, en hij zei:

— Je vroeg mij, of men ons gevolgd heeft? riep Raffles uit. Wel, zij zwerven om het huis als jakhalzen om het karkas van een kameel.

HOOFDSTUK VII

DE AANVAL

Even bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar staan, maar toen hief Raffles met een ruk het hoofd op.

Zijn ogen schitterden en zijn neusvleugels trilden.

— Maar ben ik dan een oud wijf geworden? riep hij uit. Ben ik voor een half dozijn schurken bang? Ha ha, laten

zij maar opkomen. Zij zullen ervaren wie John Raffles is.

— Verwacht je een overval, Edward?

— Zeker. Nog hedennacht. Shydrift kent me en begrijpt, dat ik het bedrog gauw heb ontdekt, en hij zal zich dus zo spoedig mogelijk van mijn persoon meester willen maken.

— Hoeveel heb je er geteld? vroeg Brand.

— Vijf of zes man.

— Was hij er zelf bij?

— Shydrift meen je? Ik weet het niet zeker, maar ik geloof het wel. Hij zal zich wel onherkenbaar hebben gemaakt door zijn baard af te scheren, of zo iets.

Raffles wreef zich opgewekt de handen.

— Charles, ik voel mij vol strijd lust. Wij zijn in ieder geval in de meerderheid, want wij zijn gewaarschuwd en een bekend Frans spreekwoord zegt: dat een man die gewaarschuwd is voor twee telt. Wij zijn dus met ons viëren, wij hebben goede wapens, en wij zullen ons weten te bedienen van de diverse geheime constructies en toestellen, welke dit huis rijk zijn. Kom, laat ons dadelijk aan het werk gaan.

— Zouden zij door de buitendeur binnenkomen? vroeg Brand.

— Daar is natuurlijk geen sprake van. Zij moeten reeds de ervaring hebben opgedaan met de alarmbel, die zij zo handig gerepareerd hebben en waarvan zij de draad onmogelijk kunnen bereiken, alvorens de deur te hebben geopend. Neen, zij zullen natuurlijk trachten via een der ramen binnen te komen.

— Wat doen wij?

— Wij zullen naar onze slaapkamer gaan, maar niet naar bed, want wie weet is het noodzakelijk, dat wij enigszins overhaast de aftocht moeten blazen.

De beide vrienden verlieten het vertrek, nadat Brand het licht had uitgedraaid, en begaven zich naar hun respectieve slaapvertrekken, die door een deur met elkaar in verbinding stonden.

Ieder van deze vertrekken had twee ramen, die op de zijtuin uitzagen en die uitkwamen op een smal balkon, hetwelk langs de gehele breedte van het huis liep.

Aan weerszijden van dit balkon bevond zich een stalen brandladder, die tot op een paar meters van de grond reikte.

De beide vrienden keken hun wapens zorgvuldig na en nadat zij alle toebeheidselen hadden getroffen, draaide Raffles het licht uit.

Maar beiden hielden hun zaklantaarn bij de hand.

Brand had zich niet naar zijn eigen kamer begeven, maar post gevat achter het gordijn, hetwelk de ingang naar de badkamer afsloot.

Het was doodstil in het grote huis, en men kon duidelijk alles horen, wat zich buiten het huis zou afspelen.

Het was omtrent half drie in de nacht toen het geoeffende oor van Raffles een licht gerucht vernam... er werd ergens in huis behoedzaam een raam opgeschoven.

Toen bleef het weer even stil.

— Ga eens kijken, met hoeveel zij zijn, Charles, vroeg Raffles. Zij zijn aan de achterkant van het huis bezig, als ik mij niet vergis. Als je je voorzichtig verdekt achter het raam in de erker opstelt, dan moet je ze kunnen zien, zonder dat zij jou ontdekken. Kom me direct vertellen wat je gezien hebt.

Brand verliet zijn schuilplaats en begaf zich naar de erker, die zich op een der hoeken van dezelfde verdieping bevond.

Met grote behoedzaamheid schoof hij het vitrage gordijn een weinig terzijde en kon nu duidelijk de gehele achterzijde van het grote huis overzien.

De maan was achter de wolken te voorschijn gekomen en bescheen vijf donkere gedaanten, die voor de benedenraam stonden en blijkbaar overleg met elkander pleegden.

Brand bleef slechts even staan kijken.

Zodra hij zag, dat een der kerels aanstalten maakte naar binnen te klimmen, verliet hij haastig zijn observatiepost en begaf zich weer naar de slaapkamer.

— Het zijn er vijf, fluisterde hij.

— Niet meer? zei Raffles, en er lag enige verontwaardiging in zijn stem. De heren zijn wel een beetje brutaal.

— Vergeet niet, dat zij hopen ons in de slaap te overrompelen, merkte Brand op.

— Je hebt gelijk, maar stil nu, ik moet luisteren, ga weer achter je gordijn.

Brand zocht zijn schuilplaats weer op. Geruime tijd was er niets te horen.

Men zou kunnen vermoeden, dat het geboefte het plan had opgegeven.

Maar Raffles wist wel beter.

Hij kende Shydrift en hij wist dat zijn doodsvijand hemel en aarde zou bewegen om een einde te maken aan het leven van de man, die niet alleen zijn geheimen had verraden, en het hem onmogelijk had gemaakt te Londen te blijven wonen maar door wiens toedoen zelfs zijn leven gevaar liep.

En toch, ondanks dit alles kon Raffles niet nalaten de schrandrheid te bewonderen van deze duivel in mensengedaante, waarmede hij zijn spoor had weten te vinden.

Raffles dacht nog over dit alles na, toen zijn aandacht opnieuw getroffen werd door een licht geluid, dat ieder ander dan hem zeker zou zijn ontgaan.

Het was een traprede die heel even kraakte onder de voet van een der indringers.

Raffles verliet nu de plek waar hij tot dusverre gestaan had en begaf zich naar een der ramen, waar het onmogelijk was hem te ontdekken.

Hier deed hij zijn masker voor.

Het bleef wederom enige tijd stil, want blijkbaar wilden de bandieten zich overtuigen, dat de bewoners niet waren gewekt door het kraken van de treden.

Ineens hoorde Raffles een zeer zacht krassend geluid over het paneel van de slaapkamerdeur.

Blijkbaar hadden de indringers licht ontstoken, want nu en dan drong een flauw schijnsel door het sleutelgat in de slaapkamer.

Nu werd er blijkbaar een looper in het slot der deur gestoken, en na een paar minuten ging de slaapkamerdeur zeer, zeer zachtjes open.

Het lichtschijnsel was verdwenen.

Raffles omklemde met de ene hand zijn revolver en strekte de andere uit naar een elektrische knop, die zich naast een der raamkozijnen bevond.

Hij had een klein fluitje tussen de lippen genomen, dat aan 'n dun koordje om zijn hals hing, en hield de deur scherp in het oog, waarvan de lichte kleur zwak afstak tegen het donkere behang.

Het volgende ogenblik sneed een schel gefluit de stilte stuk, en tegelijkertijd werd de kamer helder verlicht.

Een gehuil van woede klonk uit de mond der vijf indringers, en met opgeheven dolk stormden zij de kamer binnen.

Maar zij kwamen niet ver.

Raffles had op een knop gedrukt.

Voor de voeten van de bandieten gaapte een groot gat; een valluik had zich plotseling geopend.

En voor zij goed wisten wat er gebeurde, stortten twee van de bandieten met een luide kreet in de diepte.

De drie anderen kwamen met een geweldige sprong aan de andere kant van het gat terecht.

Brand, die op het fluiten van Raffles onmiddellijk kwam aanlopen vuurde zijn revolver op een der bandieten af, en met een rauwe kreet viel de schurk ruggelings door het geopende luik naar beneden.

Nu werd de strijd te ongelijk.

De twee overblijvende bandieten zagen in, dat het nutteloos zou zijn met hun tweeën te trachten zich meester te maken van twee gewapende tegenstanders.

— Weg die messen, beval Raffles kortaf.

De twee dolken vlogen in een hoek van het vertrek.

— Handen op.

Vier handen gingen snel de hoogte in. Raffles kwam een paar passen dichterbij, terwijl hij onafgebroken zijn revolver op de beide schurken gericht hield.

Hij wendde zich tot Brand en zei:

— Zij zullen wel revolvers bij zich hebben. Kijk ze even na.

Brand trad op de bandieten toe en onderzocht vlug hun zakken.

Er kwamen twee ploertendoders, twee brownings en nog een zonderling, blijkbaar zelf gemaakt wapen uit hun zakken te voorschijn.

Raffles bekeek dat wapen aandachtig en woog het op de hand.

Aan het einde van de steel van deze soort knots bevond zich een gat, waardoor een riempje gehaald was, terwijl het knotseinde de vorm had van een

handgranaat met scherpe kanten en punten.

Raffles vestigde door de gaten van zijn masker zijn scherpe ogen op de bandiet uit wiens zak het wapen te voorschijn was gekomen.

— Zeker zelf gemaakt? vroeg hij.

De schurk zette een hoge borst op.

— Ja, dat heb ik, John Raffles, riep hij op trotse toon. Daarmede kan ik een stier met één enkele slag vellen.

— En had dit interessante wapen vannacht ook dienst moeten doen? vervolgde Raffles.

De schurk haalde de schouders op.

— Misschien wel, zei hij op korte toon. Wij dachten, dat jullie zouden slapen, maar het schijnt, dat wij ons vergist hebben.

— Inderdaad, dat schijnt zo, beaamde Raffles op spottende toon.

Hij dacht even na en zei toen:

— Binden en knevelen, Charles.

Binnen enkele tellen had Brand de handen en voeten van de schurken goed gebonden, nadat hij hen op een stoel had geduwd.

Raffles ging voor een van de gevangenen staan en zei:

— Je kent mij dus, niet waar?

— Ja, John Raffles, wij kennen je, antwoordde de man. En als wij je nog niet kenden, dan zou dit optreden reeds voldoende zijn geweest om ons op de hoogte te stellen.

— Zo waarlijk? Het doet mij genoegen, dat te horen. Ik behoef natuurlijk niet eens te vragen door wie jullie gezonden zijt?

Raffles speelde even nadenkend met de grote revolver, die hij met beide in de hand hield en scheen even besluiteloos wat te doen.

Nog zeiden had hij zulke lage hartschichten verenigd gezien op de wezentrekken van een zijner medemenschen.

Een der schurken, had een bijna geheel kaal hoofd, stekende, grijze ogen en een klein, rossig beardje, terwijl zijn bovenlip bedekt was met een borstelig snorretje waarvan de haren opstaken als die van een nijldige kat.

De andere had zwart haar en was blijkbaar van Italiaanse afkomst, het-

geen ook aan zijn spraak te horen was. Plotseling scheen de Grote Onbekende iets in te vallen.

Hij stak de linkerhand in zijn broekzak en rammelde met enig los goudgeld.

Als onder de invloed van een bovennatuurlijke macht, wendden de ogen van de schurken zich langzaam naar de zak, waaruit het verleidelijke geluid kwam.

De glimlach van Raffles verscherpte zich.

— Ja, ja, bromde hij. Ik dacht het wel.

Toen vervolgde hij luid en kortaf:

— Ik zou jullie beiden kunnen neerschieten als honden en ik zou er zeker geen seconde minder gerust om slapen, want jullie hadden het op mijn leven voorzien.

De twee bandieten wierpen Raffles een loerende blik toe.

Blijkbaar begrepen zij reeds wat er zou volgen.

Raffles, die hen geen ogenblik uit het oog verloor en hun wisselende gelaatsuitdrukkingen met belangstelling volgde, liet opnieuw het goud in zijn zak klinken en zei toen:

— Ik zal noch het een, noch het ander doen, want er is iets, dat mij er van terug houdt. Ik kan het jullie wel zeggen, want jullie zijn in mijn macht. Professor Shydrift, de Koning der Misdadigers, of John Raffles, de gentlemaninbreker, is te veel op deze wereld. Hij staat mij naar het leven, en ik ben voornemens mijn huid zo duur mogelijk te verkopen.

Hij zweeg even, om te zien, welke invloed zijn woorden op de beide bandieten maakten, en vervolgde:

— Als jullie mij naar waarheid antwoorden op mijn vragen, dan kopen jullie daar niet alleen de vrijheid mee, maar ik zal jullie ieder nog tien duizend francs geven.

De twee bandieten wendden hun gelaat naar elkander toe en schenen elkaar met de ogen te ondervragen.

Toen knikten zij tegelijkertijd bevestigend.

— Vraag maar op, zei een hunner op onbeschaamde toon.

— Jullie zouden zeker de meester

rapport gaan uitbrengen van de kleine onderneming in dit huis?

Waar zoudt gij hem vinden?

— Bij een uitdrager in het begin van de Rue Lepic.

— Hoe laat?

— Morgenochtend vijf uur.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Komt hij daar alleen? vroeg hij.

— Alleen.

— Begrepen, zei Raffles kortaf.

Zonder iets meer te zeggen, begon hij zich van zijn bovenkleden te ontdoen, opende de geheime kast en haalde er kleren en pruiken uit.

— Charles, zo wendde hij zich tot zijn vriend, wees zo goed die vent met zijn kale kop behulpzaam te zijn bij het uittrekken van zijn bovenkleding. Ik heb ze nodig.

Brand begreep aanstonds het doel van zijn vriend.

Hij maakte de touwen los, waarmede de bandiet gebonden was en terwijl Raffles zich snel, maar met grote zorgvuldigheid begon te grimeren, ontdeed de schurk zich, niet zonder nu en dan een schuwe blik op de Grote Onbekende te werpen, van zijn bovenkleden.

Raffles had nu een pruik opgezet, die slechts zeer weinig verschilde van het haar van de roodharige bandiet en geleek nu sprekend op deze.

Hij trok 's mans kleren met een vies gezicht aan en was nu gereed voor zijn onderneming.

— Sta op, zo beval hij de twee kerels, zodra hij klaar was.

De schurken gehoorzaamden.

— Jullie blijven hier tot ik terug kom om je te bevrijden.

— Waar zijn die drie anderen? vroeg de man.

Raffles haalde verachtelijk de schouders op.

Zijn stem had een ijskoude klank, toen hij antwoordde:

— Bekommer je maar niet om hen, zij zijn ergens terecht gekomen, waar ze nu wel op apegapen zullen liggen.

De twee bandieten huiverden.

Gedwee als lammeren volgden zij Raffles, terwijl zij goed in het oog werden gehouden door Brand, die de stoet sloot.

Raffles daalde alle trappen af en volgde de weg naar een grote, duistere kelder, die met een zware ijzeren deur was afgesloten.

— Ga daar binnen, beval Raffles. Als ik terugkom, hoop ik mijn rekening vereffend te hebben met de man, die mij naar het leven staat. En zo ik niet mocht terugkeren, dan zal mijn vriend het woord gestand doen, dat ik gaf.

De beide bandieten gingen de kelder binnen en de zware deur viel achter hen dicht.

Raffles bleef nog even in gedachten staan en legde toen de hand op de schouder van zijn vriend.

— Deze nacht zal over mijn leven beslissen, Charles, zei hij.

— Je wilt dus Shydrift in zijn hol gaan opzoeken? riep Brand verschrikt uit.

— Ja.

— En dan?

— Dan zal ik hem verzoeken zich zelf te komen vergewissen, dat zijn doodsvijand Raffles niet meer in het land der levenden is.

— Maar vervolgens?

— Vervolgens? Het is laat in de nacht en wij komen door een stille buurt. Ergens zal wel een plek zijn, waar twee mannen, waarvan er een moet verdwijnen, hun zaag kunnen regelen.

— Een tweegevecht? riep Brand uit.

— Precies. O, ik weet, wat je zeggen wilt. Ik zou het recht hebben hem eenvoudig neer te schieten, maar dat strookt niet met mijn aard. Hij is een duivel, en toch wil ik, zoals reeds vroeger, een eerlijke strijd met hem aangaan.

De beide vrienden gingen de trap weer op en traden de slaapkamer binnen.

Raffles raapte de beide messen op, welke door de bandieten waren weggevoerd.

Zij waren beide volkomen aan elkan- der gelijk.

Het waren twee vlijmscherpe knipmes- sen in de vorm van de Spaanse navaja, met gekromde hoornen heften en een sterkbreed lemmet, dat door middel van een pal vastgezet kon worden, zodat het mes onmogelijk door een verkeerde beweging kon toeklappen.

Raffles liet de beide messen in zijn zak glijden.

Brand had dit alles met een angstige blik in zijn ogen gevolgd.

— Je bent vast besloten? vroeg hij.

Maar hij hoefde niet op een antwoord te wachten.

Een enkele blik op het bleke, vastberaden gelaat van de Grote Onbekende was voldoende om hem te doen inzien, dat de voornemens van zijn vriend onwrikbaar waren.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.
— Tijd om te gaan, Charles, riep hij uit.

Met een luide kreet riep Brand:

— Ik ga met je mee.

Maar Raffles schudde het hoofd.

— Daar komt niets van in huis. Je zou in staat zijn mij te hulp te komen, en dat mag volstrekt niet. Het moet in ieder opzicht een eerlijk tweegevecht zijn.

HOOFDSTUK VIII

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD

Nog eenmaal wisselden de vrienden een krachtige handdruk.

— Blijf hier op mij wachten; ik kan binnen een uur terug zijn. En ben ik er dan niet, tracht dan een goede herinnering aan mij te behouden. Vaarwel.

Met deze woorden snelde Raffles weg, terwijl hij Brand achter liet in een onbeschrijflijke toestand van angst en spanning.

Raffles kon ongemerkt het huis verlaten.

Niet al te haastig, teneinde geen argwaan te wekken, en ook omdat het nog te vroeg was, legde hij de weg naar de Rue Lepic af.

Het sloeg op de klok van de Sacré Cœur juist half vijf, toen hij op de deur van de kleine uitdragerij klopte.

Aanstands werd daar binnen enig gerucht gehoord.

— Wie is daar? vroeg een fluisterende stem.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij had geheel vergeten de naam te vragen van de man, wiens plaats hij had

ingenomen.

Hij had evenwel tegenwoordigheid van geest genoeg om aanstands op ruwe toon te antwoorden:

— Ken je mij niet meer, oude. Toe, laat mij gauw binnen. Ik moet de Meester aanstands spreken.

Receleur hief een kleine lantaarn omhoog, waarvan het licht het gelaat van de bezoeker bescheen.

Zijn onderzoek scheen hem tevreden te stellen, althans hij liet de lantaarn zakken en opende mopperend de deur, hetgeen tamelijk lang duurde.

Raffles overtuigde zich intussen, of zijn revolver gemakkelijk bereikbaar was, want hij moest er op bedacht zijn, dat men hem zou ontmaskeren en dan wilde hij zijn leven zo duur mogelijk verkopen.

De deur viel achter hem dicht.

— Is de meester er al, oude? vroeg hij fluisterend, zodra hij in de gang stond.

— Sedert een kwartier, antwoordde de heler op gedempte toon. Hij is in de

achterkamer en loopt op en neer als een tijger in zijn hol. Telkens kijkt hij naar de deur en dan weer op zijn horloge. Hij heeft al driemaal gevraagd of er nog niemand was.

Op goed geluk ging Raffles de smalle gang door, waar een rossig schijnsel, dat door de onderste spleet van een deur drong, hem de weg wees.

Meteen werd de deur opengerukt door professor Shydrift, bijna onherkenbaar door een dikke sjaal die hij om zijn hals geknoopt had en zijn hoed, waarvan de brede rand zijn gelaat geheel overschaduwde.

Blijkbaar was de Koning der Misdadigers zo hevig in spanning geweest, dat hij niet eens de gewone voorzorgsmaatregelen had genomen van naar het wachtwoord te vragen.

Hij greep Raffles aanstonds met beide handen in de borst, boorde zijn ogen in die van zijn bezoeker en vroeg op hese toon:

— Hoe is 't gegaan? Leeft hij nog of is hij dood?

Raffles schudde langzaam het hoofd.

— Dood, zei hij kortaf.

De beide klauwende handen lieten hem los.

Shydrift schoof met trillende hand zijn hoed achterover op het hoofd.

Een duivelse grijns vertrok zijn smalle lippen.

— Eindelijk, bromde hij. Eindelijk.

— Vertel mij hoe het gegaan is.

— Wij hebben hem in de slaap overvallen, zei Raffles.

— Dus hij kon geen weerstand bieden? vroeg Shydrift.

— Heel even. Een paar dolkstoten en alles was afgelopen.

— Waar zijn de anderen?

— Zij hebben zich dadelijk in veiligheid gebracht, de lafbekken.

Een hunner is bij de worsteling met de vriend van Raffles, die was komen toesnellen, zwaar gewond. Wel hadden wij hem verbonden, maar hij verloor onderweg zoveel bloed, dat ik hem in de steek heb moeten laten.

— Wat is er met de vriend van Raffles gebeurd?

— Die is ook gewond, maar niet ernstig.

Wij hebben hem stevig gebonden in het huis aan de Boulevard de Clichy achter gelaten.

— Kan hij niet ontsnappen?

— Onmogelijk.

Shydrift scheen even besluiteloos te staan en beet zich op zijn gele, vierkante nagels.

Toen nam hij plotseling een besluit.

— Ik wil hem zien, riep hij uit. En ik wil die vriend van hem uithoren. Ik wil de geheimen van de Grote Onbekende doorgronden en als hij weigert, dan zal hij de weg van zijn vriend volgen.

Shydrift greep zijn regenmantel, wierp die om zijn schouders, drukte zich de hoed opnieuw diep in de ogen en zei:

— Ga mee.

Raffles' hart sprong van vreugde in zijn borst op.

Eindelijk zou hij zich dan toch alleen bevinden met de man, die reeds verscheidene malen getracht had hem van het leven te beroven. Nu was het zijn beurt.

Shydrift ging de gang in, na het licht in de achterkamer te hebben uitgedraaid en Raffles volgde hem op de tast.

Van de heler was niets te bespreuren; waarschijnlijk was Receleur weer naar bed gegaan...

Nadat Shydrift een onderzoekende blik in het rond had geslagen en zich had overtuigd, dat er geen politie-agent in de nabijheid was, verliet het tweetal het huis.

Het was een donkere nacht, want de lucht was bewolkt en de maan verdwenen.

Enige tijd liep het ongelijke paar zwijgend naast elkaar voort.

Zo bereikten zij de Pont Neuf, een plek welke Raffles uitmuntend geschikt leek om zijn plan te volvoeren.

Geen sterveling liet zich zien.

Het begon nu ook eerst zacht, maar spoedig harder te regenen.

Op de lange brug, waarvan het einde in de duisternis niet te zien was, bevonden zich slechts de twee doodsvijanden.

Opeens bleef Raffles staan.

Shydrift wendde zich driftig naar hem om.

— Waarom treuzel je zo? bromde hij.

— Omdat ik u iets te zeggen heb, professor Shydrift? antwoordde Raffles met een stem, die in het geheel niet meer leek op die van de roodharige bandiet.

Shydrift deinsde achteruit.

— Die stem... siste hij tussen de tanden.

— Het is de stem van de man, die je hadt willen vermoorden, zei Raffles, terwijl hij met een woeste ruk zijn bet en tevens de pruik van het hoofd trok.

— Vervloekt, riep Shydrift uit. Dus nog niet dood?

Onder het spreken had Shydrift de hand op steelse wijze naar de zak van zijn regenmantel gebracht.

Maar Raffles had het gebaar gezien.

Snel als de bliksem trad hij op Shydrift toe en ontwong hem met een vlugge beweging de revolver, waarmede de ellendeling zich gewapend had, en het volgende ogenblik viel het wapen met een doffe plomp in het donkere water van de rivier, die op twintig meter in de diepte zacht kabbelend onder de pijlers door stroomde.

Een ogenblik bleven de beide mannen zwijgend tegenover elkaar staan.

Toen nam Raffles een der dolkmessen uit zijn zak en knipte het open.

Dof glansde het staal van het brede lemmet in het licht van de naastbijzijnde straatlantaarn.

— Ik bied je een eerlijk tweegevecht aan, zei Raffles. Een onzer mag deze plek niet levend verlaten. Het is een duel op leven en dood. Goed begrepen?

— Luister dan, hernam Raffles. Ik wilde je eerst een gelijksoortig mes aanbieden, maar ik heb gezien dat het ene iets langer is dan het andere, en daar ik de kansen gelijk wens te hebben zullen wij op Mexicaanse wijze vechten.

— Dus, zei professor Shydrift met opeengeklemden tanden, ik moet me door jou de wet laten voorschrijven? Jij bent de uitdager en de uitgedaagde heeft de keuze der wapens. Maar laat ik eerst horen wat zo'n Mexicaans gevecht eigenlijk is, dan zal ik daarna beslissen.

Raffles, die inzag, dat Shydrift gelijk had wat de keuze der wapens betreft, knikte en zei:

— Goed... luister... Als er in Mexico twee mannen elkaar haten en naar het leven staan, laten zij zich door hun respectieve vrienden en secondanten elk op een plat rolwagentje binden en wel zodanig dat zij slechts één arm en hand kunnen gebruiken. Ontkleed tot hun middel nemen zij elk in die ene vrije hand een volkomen gelijk mes en op een gegeven teken worden die rolwagentjes naar elkaar toegerold en begint een messengevecht, waarbij de tegenstanders elkaar zo veel steken en sneden kunnen toebrengen als zij willen, daar zij, op die ene gewapende hand na, volkomen machteloos zijn.

Professor Shydrift liet een droog mekkerend lachje horen en zei:

— Da's een prachtig verhaal, meneer John Raffles, maar waar zijn de secondanten en de rolwagentjes?

— Die zijn er natuurlijk niet, antwoordde Raffles, maar ik ben nog niet uitgepraat. Die rolwagentjes kunnen wij missen en wij zijn onze eigen secondanten. Om één arm machteloos te maken kunnen wij onze jas daarover zo dicht knopen, dat wij slechts één arm en hand ter beschikking hebben. Onze kleding kan ons geruime tijd beschermen en het hangt helemaal af van onze koelbloedigheid en trefzekerheid om de tegenstander een dodelijke steek toe te brengen...

Prof. Shydrift schudde driftig het hoofd...

— Geen sprake van, riep hij uit. Met al die flauwe kunsten wil ik niets te maken hebben.

Meteen sprong hij op de messen, die op de borstswering lagen, toe, greep er een en wilde Raffles een snelle stoot toebrengen, maar het wapen bleef steken in het laken van zijn mantel die door de wind was opgewaaid.

Shydrift stiet een ruwe vloek uit, terwijl Raffles een kort lachje liet horen.

Het volgend ogenblik had hij de linker pols van zijn tegenstander gegrepen

en nu volgde er een vreselijke worsteling.

Raffles trachtte het dolkmes in de hand van zijn doodsvijand om te draaien en er hem een dodelijke steek mee toe te brengen.

Maar Shydrift, die begreep, dat zijn leven op het spel stond, spande zich tot het uiterste in, teneinde zijn lot te ontgaan.

Al worstelend waren de beide mannen de borstwering van de brug genaderd.

Zij worstelden hijgend, borst aan borst, door.

Steeds was het brede lemmet van het moordwapen tussen hen; nu eens wees de punt naar het lichaam van de een, dan weer naar de borst van de ander.

Plotseling slaakten zij tegelijkertijd een kreet.

Door een heftige beweging hadden zij het lemmet tegen de stenen borstwering gedrukt...

Met een knappend geluid brak het staal half door... het dolkmes was waardeeloos geworden.

Maar geen van beiden dacht er zelfs één ogenblik aan de tweede dolk te gebruiken.

Zij grepen elkander met hernieuwde woede aan, vastbesloten hun leven duur te verkopen en dat van de tegenstander te vernietigen, als het mogelijk zou zijn.

Zij rolden om en om en met geweld bonsden de lichamen telkens opnieuw op de stenen.

Shydrift beschikte, ondanks het felt, dat hij de jeugd jaren reeds lang te boven was, nog over een buitengewone lichaamskracht, en herhaaldelijk pastte

hij allerlei kunstgrepen toe om Raffles ten val te brengen.

Door een bovenmenselijke inspanning slaagde de ellendeling er eindelijk in, Raffles ruggelings op de lage borstwering neer te drukken.

De schurk slaakte een rauwe kreet van zegepraal... maar hij juichte te vroeg.

Met ongelooflijke behendigheid en met inspanning van al zijn kracht wist Raffles zich om te wenden.

Hij herinnerde zich een worpgreep die hij in een Judo-school geleerd had.

Hij sloeg zijn rechterarm om de nek van zijn tegenstander, duwde zijn linkerarm omhoog tegen diens strot en trok hem aldus uit alle macht naar zich op de borstwering.

Toen richtte hij zich op, greep met beide handen de bandiet vast, stak hem hoog boven zijn hoofd en wierp hem in de rivier.

Een laatste gebrul van woede en toen was alles voorbij.

Hijgend, terwijl de aderen op zijn voorhoofd gespannen waren als koorden, boog Raffles zich over de borstwering.

Nog even zag hij het bleke gelaat van de schurk boven water komen en toen verdween het voorgoed.

Raffles richtte zich op en slaakte een diepe zucht van voldoening.

— Eindelijk mompelde hij.

Maar er naderden snelle voetstappen aan het eind van de brug.

Raffles wachtte de komst van de naderende persoon niet af, maar maakte dat hij wegkwam.

Tien minuten later had hij het huis in de Boulevard de Clichy bereikt.

HOOFDSTUK IX

EEN GEVECHT IN DE LUCHT

Het was bijna tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Raffles volkomen uitgerust opstond en de badkamer binnenging om zijn bad te nemen.

Hij voelde zich van de zware last, die op zijn ziel drukte, bevrijd.

De man die gezworen had hem van het leven te beroven, was niet meer.

Brand, die het verhaal van het nachtelijk avontuur gehoord had was in een even opgewekte toestand als zijn vriend.

Eindelijk kon Raffles weer vrij adem halen.

Nog diezelfde nacht waren de boeven, die in het huis gevangen hadden gezeten, ieder met tienduizend francs in de zak, en de raadgeving zich vooral niet te laten zien, en Parijs zo gauw mogelijk te verlaten, op vrije voeten gesteld.

Spoedig zaten de beide vrienden tegenover elkander aan de welvoorzene ontbijttafel, die door Brand's zorgen niets te wensen overliet.

— Is onze portier er al? vroeg Raffles. Je zoudt hem immers verwittigen, dat wij er zijn?

— Ja, hij zit al in zijn loge.

— Zijn er soms brieven gekomen?

— Ik heb de postbode wel gezien, maar brieven voor ons had hij niet, Trouwens, wie zou er nu weten dat Graaf Dumbleton in Parijs is? vroeg Brand.

— Je hebt gelijk, dat zou wel wat te veel verlangd zijn, zei Raffles glimlachend. Wij zullen ons aanstonds kleden voor een wandeling in het Bois de Boulogne; wij zullen daar wel kennissen ontmoeten.

— Is dat niet wat te gevaarlijk?

Raffles haalde de schouders op.

— Waarom? Shydrift heeft gelukkig niet de gelegenheid gehad om mij aan de politie te verraden.

De beide vrienden begaven zich na het ontbijt met een motorbus naar het grote wandelpark en een der eersten die zij daar ontmoetten was niemand anders dan de Markies de Grandpré.

Raffles deed het voorkomen alsof een toeval hem naar Parijs had gebracht en repte natuurlijk met geen woord van de vervalste brief.

— Ik ben zeer verheugd dat ik u zie, mylord, zei de markies. Ik heb op het ogenblik weinig tijd, maar gij moet mij beloven morgenmiddag bij ons met uw vriend te komen dineren. En dat is waar ook, er is morgennamiddag op het vliegveld van Bethiny een zeer interessante demonstratie van kabelballons voor het leger. Gij weet immers, dat ik reserve-luitenant bij het vliegercorps ben?

— Dat wist ik, mijn waarde markies.

Kunt gij mij verzekeren, dat ik iets nieuws te zien krijg.

— O, zeker, hernam de Markies haastig. Er worden nieuwe valschermen beproefd. Trouwens, als gij lust hebt, kunt gij met genoeg een luchtreisje meemaken, ik heb vele vrienden onder de chefs van het vliegercorps.

— Afgesproken, markies. Ik zal zorgen, dat ik op tijd aanwezig ben.

De vrienden namen afscheid van elkander en de dag ging verder voorbij, zonder dat zich iets bijzonders voor deed.

Zij dineerden in het Grand Hotel, en bezochten des avonds de voorstelling in de grote opera.

De volgende ochtend vond Raffles bij het ontbijt een briefje van de markies, waarin deze nogmaals bij hem aandrong, dat hij de proefnemingen met de kabelballons volstrekt niet mocht missen; het beloofde zeer interessant te worden.

— Wat zou ik doen? vroeg Raffles, terwijl hij het briefje besluiteloos tussen zijn vingers om en om draaide.

— Ik zou er zeker heengaan, als ik jou was, zei Brand. Ik zou het zelf ook wel willen zien.

— Je gaat toch zeker mee?

— Als je er niets tegen hebt, dan graag.

Om twee uur riepen de beide vrienden een taxi aan, om zich naar het grote vliegveld van Bethiny, ongeveer een uur rijdens van Parijs, te laten brengen.

Een talrijke menigte stond rondom 't onmetelijke veld geschaard.

Zonder twijfel was er reeds een en ander uitgelekt van de proefneming.

In het midden van het veld bevonden zich twee zonderling uitzienende ballons, die de vorm van een reusachtige worst met een zakvormig aanhangsel aan een der einden hadden.

Onder dit aanhangsel waren de draden gespannen, waarin het mandje hing, dat plaats bood voor hoogstens twee personen, de waarnemer en de commandant, die ook het telefoontoestel zou bedienen.

Een half bataljon soldaten van het vliegercorps was bezig met het vullen van de ballons.

In een der hoeken van het reusachtige veld stonden de talrijke hangars, waarin de vliegmachines werden ondergebracht, een cantine voor de officieren en een voor de manschappen.

Raffles had gauw Markies de Grandpré gevonden, die hem met uitgestoken hand opgewekt tegemoet trad.

Hij was gekleed als luitenant-vlieger.

— Gij zult toch zeker een tochtje meemaken? vroeg hij vriendelijk.

— Zeer gaarne, antwoordde Raffles.

— Goed, dan zal ik daartoe de nodige maatregelen treffen. Nu moet ik weg om mijn bevelen te geven. Die ballon rechts is reeds een paar malen met genodigden opgestegen. Gij kunt dadelijk aan de beurt komen. De bestuurder is een kleine luitenant met een zwart baardje en kort geknipt zwart haar; gij zult hem wel aanstonds herkennen aan die beschrijving, hoop ik.

Raffles knikte. Dat zal wel gaan.

De beide vrienden namen afscheid.

Raffles en Brand baanden zich een weg door de groepen soldaten en hadden al gauw de reusachtige waarnemingsballon bereikt.

Het gevaarte zweefde reeds een weinig boven de grond en werd slechts teruggehouden door de kabel, die aan het andere einde gewonden was om een krachtig windas, welke door middel van handkracht in beweging kon worden gebracht.

Acht mannen waren nodig om de ballon weer naar de begane grond te trekken, als het sein daartoe gegeven werd.

Raffles wierp een blik om zich heen, en zag bij het mandje de bestuurder in de uniform van luitenant staan.

Hij had een zwart kneveltje dito puntbaardje.

Blijkbaar was het de waarnemer van deze ballon.

Raffles trad op hem toe en zei hoffelijk:

— Luitenant, ik ben een vriend van Markies de Grandpré. Mijn naam is Dumbleton. Mijn vriend heeft mij naar u verwezen en mij gezegd dat gij mij wel zoudt toestaan een tochtje met de ballon mee te maken.

De luitenant salueerde en zei:

— De markies is een mijner beste vrienden, mijnheer. Wees zo goed in te stappen.

Raffles knikte Brand nog eens toe en stapte over de rand van het mandje.

Op een teken van de luitenant grepen de soldaten de slinger van het windas en lieten de ballon voorzichtig vieren, opdat het snoer van het telefoontoestel zich niet zou verwarren met de andere touwen.

Raffles keek vol belangstelling om zich heen.

Naast hem aan het touwwerk, waren verschillende toestellen opgehangen, die de commandant behulpzaam moesten zijn om de hoogte van de ballon, het gasverlies, en de kracht van de wind te kunnen constateren.

Vlak naast hem hing de hoorn van het telefoontoestel.

Intussen ging de ballon langzaam omhoog.

Binnen tien minuten bevond hij zich op een hoogte van ongeveer vijf honderd meter.

De soldaten aan het windas waren nu tot kleine poppetjes ingeschrompeld.

— Wij stijgen tot duizend meter mylord, hoorde Raffles zeggen. Nog zelden is een observatie-ballon zo hoog geweest, althans bij een oefening.

— Dit is zeker de greep van het valschermer?

Het kwam Raffles voor alsof de commandant niet aanstonds antwoordde.

Toen klonk het:

— Ja, mylord, gij hebt daar op het ogenblik het valschermer vast.

De ballon steeg nog hoger en het reusachtige vliegveld kromp ineen van de telefoon.

Half uit gewoonte, half uit nieuwsgierigheid, greep Raffles de hoorn en tot zijn niet geringe verwondering herkende hij de stem van Charles Brand.

Hij hoorde duidelijk de stem van zijn vriend, waarin doorklonk:

— Om Godswil Edward, wees op je hoede. De luitenant bij je in de mand is Shydrift. Het bedrog is zoëven ontdekt. De commandant, die hij had overvallen en had opgesloten heeft zich weten te bevrijden en staat nu naast mij. Men

kent hier beneden de ware toedracht van de zaak nog niet. Men gelooft, dat de gewaande luitenant een krankzinnige is.

Maar Shydrift, want hij was 't inderdaad, had aan de verandering op het gelaat van zijn doodsvijand blijkbaar gezien wat er gaande was.

Met een duivels lachje riep hij uit:

— Je hebt een luchtreis willen maken, John Raffles. Wacht nog maar even, dit is slechts het voorspel.

Je dacht dat ik dood was nietwaar? Verkeerd gedacht, hondsvot. Ik kan nog zwemmen.

Tegelijkertijd boog Shydrift zich bliksemsnel voorover.

Een krakend, scheurend geluid werd vernomen en eensklaps schoot de ballon pijlsnel omhoog. Shydrift had de kabel vlak onder de mand op het aanhechtingpunt doorgesneden.

Bliksemsnel richtte hij zich weer op.

Raffles had de lippen op elkaar geklemd.

Door een noodlottige nalatigheid had hij verzuimd zijn revolver bij zich te steken.

Waarschijnlijk zou hij ook niet in de gelegenheid geweest zijn het wapen te gebruiken, want reeds keek hij in de loop van de grote revolver, welke Shydrift uit een schouderholster had gehaald.

De ogen van de schurk fonkelden als die van een krankzinnige en hij hief het wapen langzaam op.

De lichamen van de beide doodsvijanden raakten elkander bijna in de nauwe ruimte.

— Nu is het met je gedaan, John Raffles, begon Shydrift. Niemand kan ons van beneden af zien. Wat mij betreft, ik verzeker je dat ik mij wel in veiligheid zal weten te brengen. Dus, als je soms in een God gelooft, zo beveel hem je ziel dan aan.

De revolver rees, maar plotseling greep Raffles de pols van de hand die het wapen omklemd hield en drukte hij de arm van zijn vijand bliksemsnel naar boven.

Het schot ging af... en tegelijkertijd slaakten de beide mannen een snerpende kreet.

De opgeheven hand van de misdadige professor was op een voet afstand van 't omhulsel van de ballon en de vuurstraal uit de revolver had het gas van de stabilisatiezak doen ontvlammen.

Een lange steekvlam schoot omhoog en in een oogwenk stond de gehele ballon in lichtelaale.

Raffles liet zijn tegenstander los, en greep met beide handen het handvat van het valschermscherm, sprong op de rand van het schuitje en slingerde zich in de ruimte.

Maar op het laatste ogenblik was Shydrift, door doodsangst gedreven, met reuzenkrachten begaafd, hem na gesprongen.

Hij gleed langs het lichaam van zijn doodsvijand af, en klemde zich met de moed der vertwijfeling aan zijn rechtervoet vast.

En in die houding, Shydrift hangende aan het been van zijn doodsvijand, vielen de beide mannen als een steen omlaag.

Het leek alsof het valschermscherm zich niet wilde openen.

Raffles wierp onder het vallen een wanhopige blik omhoog, en toen zag hij ineens een plooi van de grauwe zak boven zijn hoofd zich openen, toen nog een, en eensklaps ging het valschermscherm als het ware met een ruk open.

Maar door deze onverhoedse schrok waren de handen van Shydrift afgegleden langs het leder van Raffles' schoen.

Een afgrijselijke gil weerklonk en de Koning der Misdadigers stortte van een hoogte van duizend meter omlaag.

Aanstands verminderde de vaart van Raffles' vallend lichaam aanzienlijk en het valschermscherm droeg hem, terwijl het door de wind zijdelings afdreef, veilig door de lucht.

Vijf minuten later zweefde het valschermscherm op vijftien meter hoogte boven een uitgestrekte grasvlakte en even later raakte Raffles de grond.

Hij liet het valschermscherm los, dat fladderend en klapperend neerkwam.

De Grote Onbekende was gered.

Van de ballon was niets meer te zien.

Raffles wierp een blik om zich heen, en zag op enige afstand een boeren-

hoeve, waaruit reeds enige personen in zijn richting kwamen lopen, die blijkbaar de brandende ballon en het vallende scherm hadden gezien.

Raffles liep hen tegemoet.

— Waar ben ik hier ergens? was het eerste wat hij vroeg.

— In Versailles, mijnheer.

Inderdaad, binnen een kwartier had de wind hem op bijna drie uren gaans van het vliegveld gebracht.

— Ben ik hier in de buurt van de grote weg naar Parijs? vroeg Raffles.

— Zou ik bij u een glas water mogen drinken? Mijn keel is als verschroeid, voegde hij er aan toe.

— Gaat u maar mee, mijnheer. Gij moet een vreselijke angst hebben uitgestaan.

Raffles wreef zich over het voorhoofd, als om daar de gedachten te verdrijven aan de doodsangst, die hij had doorstaan, seconden die hem een eeuwigheid hadden toegeschenen.

Met nog knikkende knieën begaf hij zich naar de hoeve, waar hij tot zijn vreugde een telefoon vond.

Hij draaide het nummer van het vliegveld van Bethiny, waar de portier van de officierscantine hem te woord stond.

Hij was nog niet helemaal uitgesproken, toen hij in eens een andere stem hoorde zeggen:

— Ben jij het werkelijk, Edward?... Ik kan het haast niet geloven...

Raffles herkende nauwelijks de stem van Charles Brand, zo zeer was deze door de aandoening verstikt.

— Hebben zij het lichaam van... je weet wel wie, al gevonden? vroeg Raffles.

— Ja, Edward. Geen vijf minuten geleden.

— Was je er bij?

— Neen, maar een der luitenants, aan wie de vondst telefonisch werd medegegeeld, heeft er mij een beschrijving van gegeven. Het lichaam is totaal verminkt, het is juist op een telefoondraad gevallen, en door de ontzettende snelheid als het ware met een mes doorsneden... en toen was de snelheid van de val nog zo weinig gebroken, dat men de beide lichaamshelften op ruim een

meter afstand van de telefoonpaal vond. Kom zo gauw mogelijk hier heen, want ik kan niet gerust zijn voor ik je zelf zie.

— Ik kom, zei Raffles op doffe toon.

Hij hing de hoorn aan de haak.

Hij was meer geschokt, dan hij ooit had ondervonden.

Professor Shydrift had hem meermalen een vreselijke dood toegedacht, en nog geen uur geleden had zijn buitengewone schranderheid het hem bijna mogelijk gemaakt zich van Raffles te ont-

doen.

Met deze man behoefde hij dus zeker geen medelijden te hebben, maar de afschuwelijke wijze, waarop hij om het leven was gekomen, maakte een diepe indruk op de Grote Onbekende.

Ondanks zich zelf echter voelde hij zich toch bevrijd van een drukkende last; zijn doodsvijand had zijn talrijke misdaden met de dood geboet, en hij zelf kon weer vrij adem halen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Lijk in het Bos

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266